

શ્રીમદ્ આચાર્ય શ્રીશુભચંદ્રવિરચિત જ્ઞાનાર્ણવ
યા યોગાર્ણવ, વા યોગપ્રદીપના સારમૂત

શ્રી શુદ્ધોપયોગ.

(સહજ સમાધિ)

બહિરાત્મ ભાવ છોડી, અંતરાત્મ ભાવ પોતામાં બેઠી
પરમાત્મા દર્શન કરવાનો મોક્ષાભિલાષીને સુગમ માર્ગ
ભાષાંતર કરી સોનુભવ વિવેચન કરનાર
આનંદનંદન

પંડિત. કે. કે. લાલમુની

પ્રગટ કરનાર

શ્રી વીર પરમાત્માના શાશનનો હજારો

શ્રીવીર સંવત્ ૨૪૨૯.

સને ૧૯૦૨.

કિમ્મત-દોષવાન ઉપર પણ એકવાર કરણા

હવે સર્વેષામ્

મુંબઈ:—“ નિર્ણયસાગર ” છાપખાનામાં છપાવી
પ્રસિદ્ધ કર્યું છે.

તૃતીયાવૃત્તિ.

પુષ્પાંજલિ.

કચ્છ દેશના મંજલ ગામમાં પ્રભુના દર્શન કરતાં, તદ્દયમાં
પ્રગટ થયેલા આવા ભાવને—

આજ આનંદશ્રી પ્રગટતો મન વિષે,
તન વિશે વચનમાં છલકી રહેતો;
આત્મસ્વયંભૂરમણુ સમુદ્રમાં,
પૂર્ણ પોતે રહી મહલકી રહેતો. આજ આનંદશ્રી. ૧
જ્ઞાન આનંદથી આલખેલું જગત્,
જ્ઞાન રૂપે અતિ ઉલસી રહેતું;
દર્શનાનંદથી પૂર્ણ પોતે રહી,
સ્વપર પર્ચાયને ભેટી રહેતું. આં આનંદશ્રીં ૨
એમ હું જ્ઞાનથી દર્શને રાચતો,
દર્શને જ્ઞાનમાં રમણુ કરતો;
તેજ આરિત્ર મુજ આત્મક્રિડાવને,
રોમમાં પણ અતિ પુલકી રહેતું. આં આનંદશ્રીં ૩
ભરતી રૂપે ગર્ધ વેદના મુખની,
ઓટરૂપે અસાતા ગયેલી;
રાત્ર ને દિવસ એ ભૂમિઉપર થતાં,
સૂર્યમાં નિષદિન ક્યાંથી થાતી? આં આનંદશ્રીં ૪

સર્વ જંતુનો સગો ભાઈ
ને શ્રીવીરનો લઘુબાળ.

લાલન.

ભક્તિકુસમાંજલિ.

શ્રી વીરપ્રભુની સકલ જંતુ રક્ષક અમોઘ વાણીને—

જે શ્રી મહા પ્રભુના સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર સરખા અ-
ગાધ અને વિશાળ તદ્દયમાં ઉદ્ધાસ પામતા દયાના તરંગો
વડે આખા જગતમાં દિવસાનુદિવસ સર્વત્ર દયા દયાને
દયાજ માનનીય થઈ પ્રસરતી ચાલી છે; જે શ્રીવીર પ્ર-
ભુની પરિસ્ફૂટ અને સરલ વાણીનો આસ્વાદ જંતુ માત્ર લઈ,
પોતાનું સ્વાભાવિક વૈર પણ મૂકી દેછે, અને મારા સ-
ગા માનવબંધવો તો તેથી એમ સમજવા લાગ્યા છે કે સમ-
દષ્ટિજ તરવાનો માર્ગ છે; અને જે શ્રી મહાપ્રભુના લોકા-
લોક પ્રકાશક કેવલજ્ઞાનના પ્રભાવવડેજ જાણે તેમનાં કિ-
રણોએ પ્રકાશ પામી સકલ સત્તાશાસ્ત્રો રચાઈ જંતુઓને સ-
ન્માર્ગે ચડાવતા હોય એમ જણાય છે, તે શ્રી મહાવીર
ભગવાનની “સર્વી જીવ કંઈ શાશન રસી” એવી અખુટ દ-
યાને-સર્વ જીવને સમભાવ પર લાવનારી સરલ-અને અ-
મોઘ વાણીને -તેમજ સર્વ જીવને પોતાને કેવલ્ય પ્રાપ્ત
થતાં પ્રકાશ આપનાર તેમના કેવલજ્ઞાનને આ ભક્તિ કુ-
સમાંજલી તેમના એક લઘુબાળ લાલન તરફથી સમર્પણ હો.”

આમુખ.

આજ આનંદ વાર્તા. આર્ય ભૂમિ ઉપર આવ્યો. વિદ્યા
પ્રાચી આગળ વધેલા પાતાળ દેશની અનેક ખૂબીઓ-
ંથી અહિંઆ આવતાંજ એકનું દર્શન શ્રી જૈન એશોશી-
શન આવ ઇંડિયાએ કરાવ્યું. તે દેશમાં જેમ લેખક-
ર્ગ અને પ્રસિદ્ધકવર્ગ પુસ્તકના સંબંધમાં લિખ્ત હોય છે.
તીજ રીતે મારા પુણ્યોદયે આ સભાએ તેની અનુકૃતિ
ને મારાપર પત્ર લખી કૃપા કરી છે. તે હું ઉપકાર સાથે
પ્રકાશિત છું.

લાલન.

પ્રસ્તાવના.

આ ગ્રંથની પ્રથમાવૃત્તિની ઘણી ખરી સઘળી પ્રતો જૈન
શોશીએશને ખરીદી યોગ્ય અભિલાષીઓને આપવા લઈ
ધી છે. દ્વિતીયાવૃત્તિની પ્રત એ હજાર લગભગ આઠમા-
માં વેચાઈ ગઈ છે, તે ઉપરથી સહજ અનુમાન થાય છે કે
વા સરલ ભાષામાં લખાતા ગ્રંથો ચતુર્વિધ સંધમાં માન-
્ય થાય છે. અને આશા છે કે આ તૃતીયાવૃત્તિ પણ એ
નાણે આત્મમાર્ગ દાખવવા મારા સકળ માનવબાંધ-
ને ઉપયુક્ત થશે.

લા. સર્વ જંતુનો બંધુ.

લાલન.

સૌભાગ્યવતી પરમપ્રિય ધર્મજીહેન,
ધનબાઈ ભત્તી મેઘજી પાસુ.

પ્રિયજીહેન,

જન્માંતરમાં ઉપશમ પામેલી જૈનધર્મપરની મારી સુ-
ખવૃત્તિ, મુંબઈ પાસેના અગાસી ગામમાં શ્રી મુનિસુવ્રત
મહારાજનાં ચૈત્યમાં મંગળ પૂજા સામગ્રી વખતે ચક્ષુરા-
ગથી પ્રગટ થઈ હોય, તેમ મને તો લાગે છે. ત્યાર પછી
પણુ આપની ધર્મજીજ્ઞાસા, પવિત્રતા, સરલતા, નિર્લો-
ભતા, ને નમ્રતા આદિ ગુણોનું મને શિક્ષણ આપવામાં
આપે કાંઈ પણ ખામી રાખી નથી, તેમજ “ભાઈ, જ્યાં
જ્યાં જાઓ, ત્યાં ત્યાં ધર્મનો ઉદ્યોત કરી વેહેલા પધા-
રજો” એવી આશિષ આપી^૧ તથા કષાયક્ષયથી થતી નિર્મ-
ળતા ને તેથી આત્માનુભવ થાય તેનો કંઈક માર્ગ સૂચવ્યો
છે, તે બરાબર છે યા નહિ, તે તપાસી ભાઈઉપર હજી પણ
તેવીજ કૃપા કરશો.

ચીકાગો;અમેરિકા,
આત્મ સંવત્ ૧ આ-
શ્વિન શુક્લ ૮ મંગળ.
(સમતાગૃહ).

} લા. આપના પ્રશસ્ત ગુણોના ઝલ્લી,
શ્રુતેહચંદ્ર કર્પૂરચંદ્ર લાલનની
આશિષ.

૧ એ શુભાશિષનાં જે કંઈ ફળ યૂરોપ, અમેરિકામાં થયાં, થાય
છે ને થશે; એનું શુભ પુણ્ય એ જીહેનને હો.

ગંધુ લાલનના નમન.

પરમપ્રિય પિતૃનિર્વિશેષ.

શ્રીયુત્ હંસરાજ ભાઈ શ્યામજી.

આપના જૈન ધર્મના અગાધ જ્ઞાનથી આપે મારી શંકા-
નું નિવારણ કરી મારી ઉપર ઉપકાર કર્યો છે; એટલુંજ
કે પરંતુ મારી પવિત્ર, વિચારશીલ, ને સકલ જંતુપર કૃ-
પાળુ એન ધનબાઈએ ઉપશમ થએલી મારી ધર્મવૃત્તિને
હાર આણ્યા પછી, મને જે જે તદ્દય મંદિરમાં અનુભવ
તા હતા, તેમાંના ઘણાખરા ખરા છે, તેમ આપની સ્મર-
શક્તિના ખજાનામાંથી, શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાય યશોવિજય,
આનંદધન, શ્રીચિદાનંદધન, શ્રીહરિભદ્રસૂરિ વગેરેના, અ-
ધ વચનથી, મારા અનુભવ ઉપર છાપ મારી, મને ધર્મ-
ાર્જમાં કંઈ ઉત્સાહ આપી આપી દઢ કર્યો હોય, તેા તે
પણ છે, તે છતાં આ પુસ્તકમાં અપરિપક્વ થયેલા વા-
સમુદાયથી આ કાચો અનુભવ બરાબર છે યા નહિ, તે
ખવશો એવું જાણી, આપને આ પુસ્તક અર્પણ કરું છું.

શ્રીઆત્મ સંવત ૧
કાગો-અમેરિકા,
૫-૯-૯૬.
(સમતાગૃહ.)

લા. આપના ગુણાનુરક્ત બાળ,
ફતેહચંદ કર્પૂરચંદ્ર લાલનના
જયજિનેંદ્ર.

અર્પણ પત્ર.

શ્રીમન્મહાવીરના

જ્યેષ્ઠ પુત્રો કેશર-મદનૌ

સમાધિ પછીની એક અવસ્થા.

૫૬.

મુંગો રહું તો શાંતિ લાગે, બાલું તો હું બાલું;
બેશી રહું તો બેડું લાગે, ઉભો રહું તો ઉભું.-મુંગો ૧

મુંગું, બાલું, બેસું, ઉભું, એ તરંગનું મોળું;
નહિ હું મુંગો નહિ હું બાલું, નહિ બેસું હું ઉભું.-મુંગો ૨

મુંગું મોહું બાલે મોહું, પગ બેસે ને ઉભે;
હું હું કરતો પવન પ્રચલતો ઈન્દ્રિય અશ્વમાં ઝુંઝે.-મુંગો ૩
પેણુ પવનને જે હું લઈ લહું તો અપો^૧ હું^૨ થઈ રહું;
જ્યોતો^૧ જ્યોત^૨ સમાતા અપો^૧ આનંદ રૂપે ગ્રહી રહું.-મુંગો ૪

વચન સુધાના નેક ધૂટડા પીતાં કો ન ધરાય ?
રાયે માયે આનંદ બાલક અપો રે^૩ સત્તાય.-મુંગો ૫

પદ્મખિણુની ત્દદય-	આનંદ બાલક
શુદ્ધમાં એક યોગી	ફ. ક. લાલન.

૧ આત્મન. ૨ અંતરાત્મન. ૩ સામાન્યથી આત્મત્વ-ને વિશે
પથી જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર છે માટે.

ॐ

श्रीपंचपरमेष्ठिभ्यो नमः

शुद्धोपयोगः

(सहजसमाधिः)

उपोद्घात.

परमात्मानां दर्शन करवानो मार्ग.

अज्ञातस्वस्वरूपस्य परमात्मा न बुध्यते ।

आत्मैव प्राग्विनिश्चयो विज्ञातुं पुरुषं परम् ॥ १ ॥

अर्थ—જેને પોતાના આત્માના સ્વરૂપની ઓળખાણ નથી, તે પરમાત્માના સ્વરૂપને જાણી શકતો નથી, માટે પરમાત્માનું સ્વરૂપ જાણવાની ઇચ્છા રાખનારે પ્રથમ પોતાનું આત્મસ્વરૂપ જાણવા વિશેષે કરી નિશ્ચય કરવો જોઈએ. ૧

વિવેચન—આત્મસ્વરૂપની ઓળખાણ એટલે, અંતરાત્મા, જેનું સ્વરૂપ શ્લોક સાતમામાં દર્શાવેલું છે તેની ઓળખાણ.

આત્મતત્વાનભિજ્ઞસ્ય ન સ્યાદાત્મન્યવસ્થિતિઃ ।

મુહ્યત્યતઃ પૃથક્ કર્તું સ્વરૂપં દેહદેહિનોઃ ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—આત્માતું તત્ત્વ નહીં જાણનારને આત્મામાં સ્થિતિ થતી નથી તેથી દેહ અને દેહમાં વ્યાપી રહેલા આત્માને જૂદા સમજવામાં તે પોતાના અંતઃકરણમાં મુંઝાયા કરે છે. ૨

ભેદજ્ઞાન.

તયોર્ભેદાપરિજ્ઞાનાન્નાત્મલાભઃ પ્રજાયતે ।

તદભાવાત્ સ્વવિજ્ઞાનસ્ફૂર્તિઃ સ્વમેઽપિ દુર્ઘટા ॥ ૩ ॥

અર્થ—જ્યાંસુધી દેહને આત્મા જૂદા છે એવું ભેદજ્ઞાન નથી થતું, ત્યાંસુધી આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ નથી થતી, ને જ્યાંસુધી આત્માના સ્વરૂપનું જ્ઞાન નથી થતું, ત્યાંસુધી પરમાત્માના જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ સ્વપ્નમાં પણ થાય એમ ન જ સમજવું. ૩

અતઃ પ્રાગેવ નિશ્ચેયઃ સમ્યગાત્મા મુમુક્ષુભિઃ ।

અશેષપરપર્યાયકલ્પનાજાલવર્જિતઃ ॥ ૪ ॥

અર્થ—એટલા માટે મોક્ષની ઇચ્છા રાખનારાઓએ પેહોં લેજ વિવેકથી રૂઢી રીતે આત્માનો નિશ્ચય કરવો. તે સમ્યક્ આત્મા એવો છે કે જેમાં મનુષ્ય, તિર્યચ, નારકી અને દેવતા, એવા બ્રાંતિથી જાગતા સઘળા પરપર્યાયની હૈયાતી નથી. ૪

૧ જ્ઞાન, દર્શન, ને ચારિત્ર એજ સમ્યક્ આત્મા છે.

હવે આત્માનું સ્વરૂપ ત્રણ પ્રકારે વર્ણવેછે.

ત્રિપ્રકારઃ સ ભૂતેષુ સર્વેષ્વાત્મા વ્યવસ્થિતઃ ।

બહિરંતઃ પરશ્ચેતિ વિકલ્પૈર્વક્ષ્યમાણકૈઃ ॥ ૫ ॥

અર્થ—સર્વ પ્રાણીઓમાં વ્યાપી રહેલો આત્મા જુદા જુદા ત્રણ વિકલ્પોવડે બાહિર, આંતર ને પર એમ ત્રણ પ્રકારે કહેવામાં આવશે. ૫

હવે બહિરાત્માનું સ્વરૂપ કહેછે.

આત્મબુદ્ધિઃ શરીરાદૌ यस્ય સ્યાદાત્મવિભ્રમાત્ ।

બહિરાત્મા સ વિજ્ઞેયો મોહનિદ્રાસ્તચેતનઃ ॥ ૬ ॥

અર્થ—આ શરીર, મન, અને વાણી વગેરેમાં જેને આત્મભ્રાંતિથી આત્મબુદ્ધિ થાય, તે મોહનિદ્રામાં પડીને ઘોરતો ચેતન બહિરાત્મા કહેવાય. ૬.

હવે અંતરાત્માનું સ્વરૂપ કહેછે.

બહિર્ભાવાનતિક્રમ્ય યસ્યાત્મન્યાત્મનિશ્ચયઃ ।

સાંડતરાત્મા મતસ્તજ્ઞૈર્વિભ્રમધ્વાન્તભાસ્કરૈઃ ॥ ૭ ॥

અર્થ—ઉપર કહેલી શરીરાદિ બાહરની વસ્તુઓને છોડી જેને પોતાના આત્મામાંજ આત્મનિષ્ઠા થાય, તે અંતરાત્મા છે; એમ ભ્રાંતિરૂપ અંધકારને દૂર કરનાર સૂર્યસરખા આત્મ-જ્ઞાનીઓએ માન્યું છે. ૭

હવે પરમાત્માનું સ્વરૂપ વર્ણવે છે.

નિર્લેપો નિષ્કલઃ શુદ્ધો નિષ્પન્નોડ્યંતનિર્વૃતઃ ।

નિર્વિકલ્પશ્ચ સિદ્ધાત્મા પરમાત્મેતિ વર્ણિતઃ ॥ ૮ ॥

ભાવાર્થ—શરીર ને કર્મોદિના લેપ વગરના હોવાથી નિર્લેપ, શરીરાદિથી અસંગ હોવાથી નિઃકલ, દ્રવ્ય અને ભાવ કર્મથી રહિત હોવાથી પરમશુદ્ધ, પરમપદને પામેલ હોવાથી નિષ્પત્ત, અવ્યાબાધ સુખી હોવાથી આનંદમય, વિકલ્પ રહિત હોવાથી નિર્વિકલ્પ, અનંત જ્ઞાન, અનંત દર્શન, અનંત ચારિત્ર તથા અનંત વીર્યરૂપી લક્ષ્મી પામવાથી જે સિદ્ધ કહેવાય, તેજ પરમાત્મા એવા નામથી શાસ્ત્રોમાં વર્ણવેલા છે, ૮.

ત્યારે હવે પરમાત્મસ્વરૂપ જાળખવાને શું કરવું?

કથં તર્હિ પૃથક્ કૃત્વા દેહાદ્યર્થકદંબકાત્ ।

આત્માનમભ્યસેદ્ યોગી નિર્વિકલ્પમર્તીન્દ્રિયમ્ ॥૯॥

અર્થ—શરીરાદિ વિષયોના સમૂહથી જૂદો કરી, ઇન્દ્રિયોથી ન જણાતા એવા નિર્વિકલ્પ આત્માને યોગાભ્યાસીએ ત્યાગે કેવી રીતે અભ્યાસ કરવો? ૯.

યોગના અભ્યાસીઓને તેનો ઉપાય બતાવે છે.

અપાસ્ય બહિરાત્માનં સુસ્થિરેણાંતરાત્મના ।

ધ્યાયેદ્વિશુદ્ધમત્યંતં પરમાત્માનમવ્યયમ્ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ—દેહાદિ બહારના વિષયોમાં હું ને માંડે એવ બુદ્ધિ છોડી દઈ, એટલે બહિરાત્મભાવ મૂકી દઈ, રૂડી રીતે સ્થિર થતા અંતરાત્માવડે અત્યંત વિશુદ્ધ એવા પરમાત્માનું ધ્યાન કરવું. ૧૦

વિવેચન—પ્રિય વાંચનાર, આ દશમા શ્લોકમાં સહજ

સમાધિનું રહસ્ય એટલે ભેદ સમાયલો હોવાથી તેનું કંઈક અનુભવગત વિશેષ વિવેચન કરવા અહીં પ્રયત્ન કરું છું. આ શરીર, મન, અને વાણી એ હું નથી, અને તેથી એ ત્રણેથી ભોગવાતા વિષયો, એ મારા નથી, એવી બુદ્ધિ થતાં, શરીરાદિ અને વિષયોમાંથી રાગ દ્વેષ છૂટતો જશે, કારણકે રાગ દ્વેષ આ બહારના વિષયોમાં હું ને માંડું એવી બુદ્ધિથી ઉત્પન્ન થાયછે. અને જે જે અંશે રાગદ્વેષ આત્મામાંથી છૂટતો જશે, તે તે અંશે આત્મા સ્થિરતા અનુભવતો જશે, અને તે એટલે સૂઝી કે પોતે અગાઉ કોઈ દિવસે નહિ અનુભવેલી શાંતિ પોતામાંજ અનુભવશે. એવી શાંતિ અને સ્થિરતા અનુભવતો આત્માજ અંતરાત્મા જણાય છે. અને એ અંતરાત્મા બહારના વિષયોથી વિમુખ થઈ, પરમાત્માની સન્મુખ થઈ તેનાં દર્શન કરવાને યોગ્ય થાયછે. માટે જેને પરમાત્માના દર્શનની કે પરમાત્માની પ્રાપ્તિની ઇચ્છાસા હોય તેને આ ઉપાય, કુંચી, કે રહસ્ય કામે લગાડવાની હું પ્રાર્થના કરું છું. અધ્યાત્મ રસિક શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી પણ આપણને કહેછે કે પ્રીતિ અનાદિની પરથકી, જે તોડે હો, તે જોડે એહ; પરમ પુરુષથી રાગતા, એકત્વતા હો દાખી ગુણગેહ. ૬

ભાવાર્થ:-પ્રભુસાથે પ્રીતિ કેમ થાય? તેનું ઉત્તર આપતાં આચાર્ય મહારાજ આપણને કહેછે કે અનાદિ કાળથી શરીર, મન, વાણી અને તેના વિષયો એ પરવસ્તુ છે, માટે એની સાથે તમે પ્રીત તોડો, એટલે પરમાત્માનો સાથે તમારી પ્રીતિ થવાને તમારામાં યોગ્યતા આવશે. એમ યોગ્ય થઈ-

પછી પરમપુરુષ પરમાત્માની સાથે જો રાગ કરશે તો શુ-
ભુના ધરૂપ તમે પોતેજ પરમાત્મા થઈ જશો. ભા. ક.

હવે મૂઢ પુરૂષ તથા જ્ઞાની પુરૂષની દષ્ટિ કેવી હોયછે તે દેખાડો.

સંયોજયતિ દેહેન ચિદાત્માનં વિમૂઢધીઃ ।

બહિરાત્મા તતો જ્ઞાની પૃથક્ પश्यति देहिनम्॥૧૧

અર્થ—અતિ મૂઢશુદ્ધિવાળો પુરૂષ આ જ્ઞાનમય આ-
ત્માને બાહ્યદષ્ટિવાળો હોવાથી દેહજ છે એમ જુએછે.
અને જ્ઞાની પુરૂષ આ સકલ દેહમાં બાપી રહેલા ચિત્ત
અને જ્ઞાનમય આત્માને દેહથી જૂદો છે એમ દેખેછે. ૧૧.

હવે બહિરાત્મા દેહનેજ આત્મા માનેછે તેનું કારણ કહેછે.

अक्षद्वारैरविश्रान्तः स्वतत्त्वविमुखैर्भृशम् ।

व्यावृतो बहिरात्मा यो वपुरात्मेति मन्यते ॥૧૨॥

અર્થ—પોતાના આત્મતત્ત્વથી ઉલટી દિશામાંજ વિશેષે-
કરી જોનારાં એવાં ઇન્દ્રિયોના દ્વારથી ઘેરાએલો આ બહિ-
રાત્મા શરીરનેજ આત્મા છે એમ માનેછે. ૧૨.

પછી તેજ શરીરને મનુષ્યાદિ પર્યાયરૂપ ગણેછે.

सुरं त्रिदशपर्याये नृपर्याये तथा नरम् ।

तिर्यंचं च तदंगेषु नारकांगे च नारकम् ॥૧૩॥

वेत्त्यविद्यापरिश्रान्तो मूढस्तन्न पुनस्तथा ।

ભાવાર્થ—આ અનાદિ કાળથી અવિદ્યાનાજ અભ્યાસમાં
પડેલો મૂઢ, પોતાનું શરીર તેજ આત્મા માનવારૂપ પેહે-
લી ભૂલ કર્યા પછી, તે ભૂલોની પરંપરામાંજ પડતો જાયછે.

તે આવી રીતે કે જો તે શરીર દેવતાનું હોય, તો પોતાને દેવતા માને, માણુસનું હોય તો માણુસ ગણે, તિર્થંચ એટલે પશુ, પક્ષીનું હોય તો હું પશુ, પક્ષી છું એમ જાણે અને નારકીમાં હોય તો હું નારક છું એમ કહે; આમ શરીરના પર્યાયરૂપ મનુષ્યાદિ તે હું એમ માનતો ચાલ્યો જાય છે અર્થાત્ એવા પર્યાયોને હું સમજવાથી ભવો-ભવમાં ભટકતો ફરે છે. ૧૩-૧૪.

જ્ઞાની, શરીરના મનુષ્યાદિ પર્યાયને કેવા ગણે છે.

કિન્ત્વમૂર્તે સ્વસંવેદ્યં તદ્રૂપં પરિકીર્તિતમ્ ॥ ૧૪ ॥

સ્વશરીરમિવાન્વિષ્ય પરાંગં ચ્યુતમચ્યુતમ્ ।

પરમાત્માશ્રિતં જ્ઞાની પરબુદ્ધ્યાધ્યવસ્યતિ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ—પરંતુ અરૂપી, સ્વસંવેદ્ય એટલે પોતાથીજ જાણાય એવા જ્ઞાનરૂપ, વિખ્યાત એવા, સ્વશરીર તેમજ પરશરીરમાં વ્યાપી રહેલા અવિકારી પરમાત્માને આશ્રયી, જ્ઞાની પુરૂષ તો આત્મામાંજ આત્મબુદ્ધિ કરી રહ્યા છે. ૧૪, ૧૫.

હવે બહિરાત્માના કાર્યનું વર્ણન કરે છે.

સ્વાત્મેતરવિકલ્પૈસ્તૈઃ શરીરેષ્વલંબિતમ્ ।

પ્રવૃત્તૈર્વચિતં વિશ્વમનાત્મન્યાત્મદર્શિભિઃ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ—જડનેવિષે આત્મબુદ્ધિવાળા, મિથ્યા દૃષ્ટિઓએ, (બહિરાત્માએ) આત્માને છોડી બીજા વિકલ્પો પ્રવર્તાવી, શરીરાદિને વિષેજ મુંઝારૂં રહી, આ બિચારા આખા વિશ્વને અરેરે ઠગી લીધું છે. !!! ૧૬.

પછી પોતાથી અત્યંત ભિન્ન એવા પુત્રાદિને પોતાના માનેછે.

તતઃ સોડત્યંતભિન્નેષુ પશુપુત્રાંગનાદિષુ ।

આત્મત્વં મનુતે શશ્વદવિદ્યાજ્વરજલ્પિતઃ ॥ ૧૭ ॥

અર્થ—આ શરીરજ આત્માથી ભિન્ન છે, તો પછી પશુ પુત્ર, સ્ત્રી એતો આત્માથી અત્યંત ભિન્ન થયાં, તે છતાં આ નાદિકાળની અવિધાના તાવની જુમમાં ને જુમમાં હમેશા એમજ બકી રહ્યો છે કે એતો મારાં છે ! ૧૭.

પછી તે શરીરાદિમાં જડા પાતળાપણું લેઈને તે પોતાને માનેછે.

સાક્ષાત્સ્વાનેવ નિશ્ચિત્ય પદાર્થાશ્ચેતનેતરનાન્ ।

સ્વસ્યૈવ મનુતે મૂઢસ્તન્નાશોપચયાદિકમ્ ॥ ૧૮ ॥

ભાવાર્થ—પ્રત્યક્ષથી જોતાં પોતાની ચેતના કરતાં જૂઠા એવા પદાર્થોને પોતાના છે એમ તે મૂઢ નક્કી સમજેછે; એટલુંજ નહિ પરંતુ તે શરીરાદિ પરપદાર્થની હાનિ-વૃદ્ધિથી પોતાની હાનિ-વૃદ્ધિ, માનેછે. (અર્થાત્ શરીર પાતળું હોય તો હું સુ-કાઈ ગયો છું, તે જાડું હોય તો હું જાડો છું, એમ માનેછે.) ૧૮.

શામાદિ શરીરાદિને હું માને છે ? તેનું કારણ હવે કહે છે.

અનાદિપ્રભવઃ સોડયમવિદ્યાવિષમગ્રહઃ ।

શરીરાદીનિ પશ્યંતિ યેન સ્વમિતિ દેહિનઃ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ—અનાદિ કાળથી ઉત્પન્ન થએલો, આ અવિદ્યા એટલે મિથ્યાત્વરૂપ એક વિષમગ્રહ^૧ તેને બેઠો છે. તેથીજ આ દેહ વગેરે હું એમ જોતો આવે છે. ૧૯.

૧ અવિદ્યાવિષમગ્રહ એટલે દેહ હું એવો નિશ્ચયપૂર્વક ઉલટો આગ્રહ.

હવે શરીરમાં આત્મબુદ્ધિ ને આત્મામાં આત્મબુદ્ધિનું ફળ કહેછે.^૧

વપુષ્યાત્મેતિ વિજ્ઞાનં વપુષા ઘટયત્યમૂન ।

સ્વસ્મિન્નાત્મેતિ બોધસ્તુ મિનત્ત્યંગાનિ દેહિનામ્ ૨૦

ભાવાર્થ—શરીરમાં આત્મા એવું દૃઢ જ્ઞાન દેહધારીઓને શરીર સાથેજ રહેવા દેછે. (અર્થાત્ ભવોભવમાં ભટકાવે છે,) અને આત્મામાં આત્મા એવો બોધ, તેઓને શરીર-દિથી છોડવી મોક્ષ પ્રાપ્તિ કરાવે છે. ૨૦.

હવે બહિરાત્મભાવ છોડી અંતરાત્મા થવાની ભલામણ કરેછે.

તનાવાત્મેતિ યો ભાવઃ સ સ્યાદ્વીજં ભવસ્થિતેઃ ।

બહિર્વીતાક્ષવિક્ષેપસ્તં ત્યક્ત્વાંતર્વિશેષતઃ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ—દેહનેવિષે આત્મભાવ એજ સંસાર સ્થિતિનું બીજ છે, માટે ઇંદ્રિયોને બહાર ન જવા દઈ, અંતઃ પ્રવેશ કરવો. ૨૧.

વિવેચન—સંસારસ્થિતિ એટલે ભવોભવમાં રહેવું. અને તે ભવોભવમાં રહેવાનું બીજ એજ છે કે શરીરનેજ આત્મા માનવો તે; માટે શરીરને આત્મા માનવાની બુદ્ધિ, જે ઇંદ્રિયોને બાહ્યર વ્યાપાર કરતાં અટકાવી હોય તો ન થાય; અને પછી અંતઃપ્રવેશ સહજ થતાંજ અંતરાત્મા થવાય.

હવે અંતરાત્માવાળો જીવ પોતાની પૂર્વની બાહ્યવૃત્તિ સંભારી ખેદ કરેછે.

અક્ષદ્વારૈઃ સ્વતશ્ચયુત્વા નિમગ્નો ગોચરેષ્વહમ્ ।

તાનાસાદ્યાહમિત્યેતન્ન હિ સમ્યગ્વેદિષમ્ ॥ ૨૨ ॥

૧ આ શ્લોક ૧૧ થી ૧૯ સૂધીનો ઉપસંહાર એટલે સાદે ૩૫ છે.

ભાવોર્થ—ઈન્દ્રિયદ્વારવડે મારા આત્મતત્વમાંથી ખસી જઈ, આ ઇન્દ્રિયોથી જણાતા વિષયોમાં અરે હું ફસાઈ પડ્યો હતો, અને તે વિષયોનેજ અત્યારસુધી અવલંબીને રહેલો હોવાથી ઇન્દ્રિયોથી જણાતો તે હું નહિ એવું મને સમ્યક્ પ્રકારે ખરેખર, અરે, હમણા સૂધી જણાયુંજ નહિ!!! ૨૨.

આમ અંતરાત્મા થયા પછી પરમાત્મદર્શનની કુંચી દેખાડેછે.

बाह्यात्मानपास्यैवांतरात्मानं ततस्त्यजेत् ।

प्रकाशयत्ययं योगः स्वरूपं परमेष्ठिनः ॥२३॥

ભાવોર્થ—આ ઉપર કહેલા બાહ્ય વિકલ્પોને છોડી દઈ, મનમાં પણ આવતા વિકલ્પોને છોડી દેવા એટલે કે હું સુખી, હું દુઃખી હું ચેતન, ઇત્યાદિ સઘળા વિકલ્પોનો ત્યાગ કરવો, કેવળ અંતરાત્મા થઈ પરમાત્માની ભાવના કરવી, અને ભાવના કરતાં કરતાં અંતરાત્માને પણ છોડી દેવો; આવો અભ્યાસ કરતાં કરતાં થોડા વખતમાંજ પરમાત્માનું સ્વરૂપ પોતામાં પ્રતિભાસે છે. ૨૩.

વિવેચેન—જે શરીર અને ઇન્દ્રિયોના વિષયો, પોતાથી ભિન્ન, જણાય એટલે પોતે અંતરાત્મા થયો, એમ સમજવું. પરંતુ જે પ્રકાશવડે બહિરાત્મા જૂદો દેખાઈ ગયો, તે પરમપ્રકાશમય સૂર્યવત્ પરમાત્મા છે. મારે બહિરાત્મા જે વેળા જૂદો દેખાઈ જાય, તેજ વેળા અંતરાત્મા તરફ પણ નજર કરી લેવી. એટલે જ્યોતિર્દર્શન અંતરાત્મામાં પ્રતિબિંબરૂપે દેખાઈ રહેછે.

આવો ત્યાગ કરવાની યુક્તિ દેખાડે છે.

यद्यद् दृश्यमिदं रूपं तत्तदन्यं न चान्यथा ।

ज्ञानवच्च व्यतीताक्षमतः केनात्र वच्म्यहम् ॥ ૨૪ ॥

ભાવાર્થ—આ જે જે કંઈ દેખાય છે તે મારાથી જૂદું છે, અને જે મારાથી જૂદું છે તે મને કોઈ દહાડો દેખે એકું થવુંજ અશક્ય છે. કારણ કે આ જે જે કંઈ દેખાય છે તે ઇન્દ્રિયોને ગોચર છે અને હું તો ઇન્દ્રિયોને અગોચર છું. જ્ઞાનવાન એટલે દેખાઈ એવો નથી, ત્યારે મારાથી જુદા એવા જડ સાથે કેમ જોઈું? ૨૪

વિવેચન—આ શ્લોકનો અનુભવ કરતાં, અનુભવરસિક ભાષાંતર કરીને, કોઈ અલૌકિક શાંતિ ઉત્પન્ન થઈ હતી. કારણ કે ઇન્દ્રિયગોચર સર્વ વિષયોમાં મૌન રહેવાથી, વચન વર્ણણના પુહ્ગલો ફરી ફરી, સમુદ્રમાં જેમ મોજાં શાંત પામે, તેમ અંતરમાં શાંત પામતાં જણાતાં હતાં. વાતચિત આદિ જેટલો વ્યવહાર થાય છે, તે બધો જડ સાથેજ થાય છે કારણકે ચૈતન્ય તો દેખાતું નથી, જોલતું નથી, સાંભળતું નથી. માત્ર આ જે સર્વ ક્રિયા થાય છે, તે તો દીપવત્ જુએ છે, જાણે છે.

હવે બાહિર વિકલ્પો તજી આંતર વિકલ્પો તજવાનું બતાવે છે.

यज्जनैरपि बोध्योऽहं यज्जनान् बोधयाम्यहम् ।

तद्विभ्रમपदं यस्मादहं विध्वस्तकल्पनः ॥ ૨૫ ॥

અર્થ—મારો કોઈ બોધ કરી શકે અથવા હું કોઈને બોધ કરું કે “હું” આવો છું એ તો માત્ર ભ્રાંતિ છે, કારણ કે

હું નિર્વિકલ્પ હોવાથી એવી કોઈ કલ્પનાથી ગ્રહણ થઈ શકું નહિ. ૨૫.

વિવેચન—ધારો કે એક કુંડમાં જળ પરિપૂર્ણ ભરેલું છે. તેની વચમાં કુવારો છે, અને કુવારાને મથાળે છિદ્રો છે; તેમાંથી જળ ઉડે છે. તેમજ આત્માનું અનંત શક્તિરૂપી જળ મનરૂપ કુવારામાં થઈ ઇન્દ્રિયોરૂપ છિદ્રમાંથી નિકળી બહાર આવતું જણાય છે. એથીજ આત્માની બહાર આવેલી શક્તિ-એને, બહિરાત્મા પોતાની માની રહેલો છે; અને કુંડમાં ભરેલું અનંતશક્તિરૂપી જળ તેને દેખાતું નથી. હવે જો અંતરાત્મ થઈ, ઇન્દ્રિયદ્વારરૂપી છિદ્રમાંથી નિકળતું જળ, અને કુંડમાં ભરેલું જળ એ ઉભય દેખાઈ રહે, તો સકળ શક્તિરૂપ જળમાં એકાત્મતા થઈ રહે. અર્થાત્ અંતરાત્મા પરમાત્મારૂપ થઈ જાય. બહિરાત્મા, અંતરાત્મા અને પરમાત્મા, એમાં, બહિર, અંતર, અને પરમ એ તો ઉપાધિરૂપે છે—પરંતુ શ્રેષ્ઠતમ તત્વતો આત્મતત્વ (સિદ્ધતત્વ) છે કે જેમાં કોઈ ઉપાધિ લાગી શકે નહિ. ભા. ક.

હવે નિર્વિકલ્પ હોવા છતાં આત્મસ્વરૂપ દેખાડવા પ્રયત્ન કરે છે.

યઃ સ્વમેવ સમાદત્તે નાદત્તે યઃ સ્વતોઽપરમ્ ।

નિર્વિકલ્પઃ સ વિજ્ઞાની સ્વસંવેદ્યોઽસ્મિ કેવલઃ ૨૬

અર્થ—જે પોતે પોતાનેજ એટલે જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર-નેજ ગ્રહણ કરી રહ્યો છે અને જે પોતાથી નૂદા એવા પર-પદાર્થને એટલે જડ પદાર્થને ગ્રહણ કરતોજ નથી તેજ સ્વ-સંવેદ્ય, જ્ઞાની, પરવસ્તુની સાથે નહિ મળવાથી કેવલ એ-ટલે એકજ. તેમજ નિર્વિકલ્પ એવો હું છું. ૨૬.

હવે આમ નિશ્ચય થયા પહેલાં હું કેવો જણાતો હતો તે કહેછે.

जातसर्पमतेर्यद्वच्छृङ्खलायां क्रियाभ्रमः ।

तथैव मे क्रियाः पूर्वास्तन्वादौ स्वमिति भ्रमात् २७

અર્થ—જેને સાંકળમાં^૧ સર્પ એવી બુદ્ધિ થઈ છે, તે જેમ સાંકળને દૃષ્ટિભ્રમથી કે નજરચૂકથી સર્પ માની જાયછે. તેમજ હું અત્યારસૂધી શરીરાદિ તેજ હું આત્મા એમ જાણી ખરેખર બધી ક્રિયાઓ કરતો હતો. ૨૭.

પરંતુ હવે આત્મજ્ઞાન થવા પછી મારું વર્તન કેવું છે ?

शृङ्खलायां यथा वृत्तिर्विनष्टे भुजगभ्रमे ।

तन्वादौ मे तथा वृत्तिर्नष्टात्मविभ्रमस्य वै ॥ ૨૮ ॥

અર્થ—સર્પવિભ્રમ જવાથી કંઈ લોકો સાંકળને સર્પ માને નહિ, તેમ હવે શરીરાદિમાંથી આત્મવિભ્રમ જવાથી હવે કંઈ શરીરાદિને આત્મા માનેજ નહિ; તેમ આત્માનેજ આત્મા માનવારૂપી હવે મારી વૃત્તિ થઈ છે. ૨૮.

વિવેચન—સર્વમય આત્માની શક્તિ જણાવવાને, આમ ઉદાહરણ આપી શકાય. કોઈ અચિત્ત્ય વસ્તુ છે, જે વચનમાં આવી શક્તિ નથી. પરંતુ તે ત્રણ સ્વરૂપે દેખાય છે. અર્થાત્ ખરફ, પાણી અને બાષ્પ. (વરાળ), હવે ઇન્દ્રિય-દ્વારમાંથી નિકળતું તે ખરફ, મનમાં જે જણાતું તે જળ, અને મનથી પર જે જણાતું તે બાષ્પ. પરંતુ જેમ ખરફ, જળ, અને બાષ્પ એ ત્રણે એકજ વસ્તુનાં સ્વરૂપ છે, તે-

૧ દોરડામાં, એવું પણ ઉદાહરણ ઘણી જગોએ આવેછે.

મજ ઇંદ્રિયોમાંથી, મનમાંથી, અને આત્મામાંથી સ્ફુર્તિ શક્તિ એકજરૂપ છે.

આત્માને સ્ત્રી, પુરુષાદિ વેદ નથી ને સંખ્યા નથી.

एतदेवैष एकं द्वे बहूनीति धियः पदम् ।

नाहं यदात्मनात्मानं वेत्त्यात्मनि तदस्म्यहम् ॥૨૧॥

અર્થ—નર, નારી, કે નાન્યતર હું નથી, તેમજ એક, બે, કે બહુ એ પણ હું નથી. કારણકે એ વેદ, અને સંખ્યા એ તો દેહને છે, તે હું કાંઈ દેહ નથી. ત્યારે હું તો ફક્ત આત્માએ કરી આત્મામાંજ ઓળખાતો આત્માજ છું. ૨૯.

વિવેચન—નર, નારી અને નાન્યતર એ શરીરમાં ત્રણ પર્યાય છે. હવે જો શરીરજ આત્મા નથી, તો નર, નારી અને નાન્યતર ક્યાંથી હોય? સંખ્યા, એકવર્ગમાં આવેલી એક સીજના ભાગો છે. પરંતુ આત્મા અવિભાજ્ય હોવાને લીધે તેની સંખ્યા કેમ થઈ શકે?

ભાષાન્તરકારથી અમેરિકામાં આવેલા યુનાઇટેડ સ્ટેટ્સના ચિકાગો નગરમાં મિસીસ નોરા પેટ્રી નામની એક સહોદર બહેન, પ્રશ્ન કરતાં કંઈક અનુભવ ગત ઉત્તર અપાયું હતું તે આત્માનંદીને ઉપયુક્ત જાણી અત્રે લખ્યું છે.

બહેન મિસીસ નોરા પેટ્રીએ કહ્યું,—મને મારા પતિમાં પતિભાવ, મારી ઇલામાં પુત્રીભાવ, અને મારામાં નોરાભાવ, એમ હોવાથી પ્રેમ વેંચાઈ જતો નથી? અને વેંચાઈ જવાથી પાતળો થઈ જતો નથી? ને તારામાં અંધુત્વભાવ આવવાથી તો ચાર ભાગમાં વેંચાઈ જાયછે; એમ એકજ પ્રેમની

ચાર સંખ્યા થઇ. હવે સર્વ મનુષ્યોમાં, અને સર્વ જંતુઓમાં, હું જે પ્રેમ રાખું, તો આખા વિશ્વમાં જેટલી વ્યક્તિઓ છે, તેટલા પ્રેમના ખંડ થઇ જાય.

ઉત્તર આપતાં ભાષાંતરકારે કહ્યું કે, એમ નહિ, જ્યારે ખડેન, હું તારી સન્મુખ જોઈછું, ત્યારે અરૂપી અખંડ પ્રેમ તારામાં ભગિનીભાવ પામેછે. અને જ્યારે મારા બનેલી તરફ જોઈછું, ત્યારે તેજ અરૂપી અખંડ પ્રેમ પોતાનું સ્વરૂપ બદલી આખોને આખો બનેલીભાવ પામેછે. જ્યારે ઇલા તરફ જોઈછું, ત્યારે તેજ પ્રેમ આખોને આખો ભાણુ-ભાવ પામેછે. તેમજ સકળ જંતુમાં પ્રેમ રાખવો, એટલે સમયે સમયે પ્રત્યેક વ્યક્તિમાં, આખોને આખોજ તે પ્રેમ હોય; પણ તેના ખંડ થઇ શકે નહિ. એટલે તેની સંખ્યા પણ થાયજ નહિ. જેમ પ્રેમ અવિભાજ્ય છે તેમ આત્મા પણ અખંડ છે. ઉપનિષદ્ પણ એમ કહેછે:— પૂર્ણમદઃ, પૂર્ણમિદં પૂર્ણાત્પૂર્ણમુદચ્યતે; પૂર્ણસ્ય પૂર્ણમાદાય પૂર્ણમેવાવશિષ્યતે. એ પૂર્ણ છે, આ પણ પૂર્ણ છે, પૂર્ણમાંથી પૂર્ણ આવેછે, પૂર્ણમાંથી પૂર્ણ લેતાં પૂર્ણજ અવશેષ રહેછે.

ત્યારે હું આત્મારૂપે અનુભવાહું છું તે કેવો છું ?

યદ્વોધે મયા સુષ્ટં યદ્વોધે પુનરુત્થિતમ્ ।

તદ્રૂપમિદમત્યક્ષં સ્વસંવેદ્યમહં કિલ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ—જે આત્માના સ્વરૂપના યોધવિના અત્યારસૂધી હું સૂતો હતો અને જે આત્મસ્વરૂપના જ્ઞાનથી હવે જાગૃત થયોછું તેજ ઇન્દ્રિયોથી ન જાણાય એવું, ખરેખર સ્વસંવેદ્ય મારું સ્વરૂપ છે. ૩૦

વિવેચન—જેમ એક મનુષ્ય પાસે ૫-૭ હીરા હોય અને ખુશી થાય, પરંતુ તેને હીરાની ખાણ હાથમાં આવે ને જેવો આનંદ પામે, તેમ સ્વસંવેદ્ય એટલે આત્માનુભવ કરનારને પરમાનંદ પ્રગટ થાય છે. નિગોદની અંધારી રાતમાંથી તિથિ-ચની તારાવાળી રાત્રમાં આવતાં ખુશી થઇ, અને ત્યાંથી મનુષ્યની આંદનીરૂપ રાત્રમાં આવતાં વધારે હર્ષ થયો; પરંતુ અનુભવસૂર્ય ઉગવતાંતો આનંદજ જણાય છે. માટે મારા સગા ભાઈઓ, બહેનો અને સગી માતાઓ, જે મનુષ્યપણું આવ્યું તેને માટે રડો નહિ પણ હર્ષિત થાઓ, એટલે આનંદ સૂર્ય ઉગશે.

રાગ દ્વેષનો આ જન્મમાંજ નાશ ને જ્યોતિર્મય
આત્માનું પ્રગટ થવું.

ज्योतिर्मयं ममात्मानं पश्यतोऽत्रैव यांत्यमी ॥

क्षयं रागादयस्तेन नारिः कोऽपि न मे प्रियः ॥ ૩૧ ॥

અર્થ—જ્યોતિર્મય આત્માને મારામાં જોતો એવો હું, તે મારા રાગદ્વેષ અહીંજ ક્ષય થઇ ગયા છે તેથી હવે કોઈ મારે નથી શત્રુ કે નથી મિત્ર. ૩૧

અનુભવ—ભરતી ઓટ ઘણા સમુદ્રમાં જણાય છે પણ ભૂમધ્ય સમુદ્રમાં નથી જણાતો. અમેરિકામાં દિવસ ત્યારે હિંદુસ્તાનમાં રાત્રિ, ને હિંદુસ્તાનમાં રાત્રિ, ત્યારે અમેરિકામાં દિવસ એમ ઉભયાત્મક રાત્રિ દિવસ પૃથ્વી પર જણાય છે પણ સૂર્યમાં રાત્રિ દિવસ નથી. અજવાળું ને તેના અભાવ-

રૂપ અંધારું નથી. પણ ત્યાં કેવળ પ્રકાશ છે. તેમ આત્મામાં, રાગદ્વેષરૂપ ભરતી ઓટ જતાં, પ્રિય અપ્રિય જતાં, શત્રુ મિત્રપણું જતું રહિ, કેવળ આનંદરૂપ, આત્મસ્વરૂપ જણાઈ રહેછે; તેમજે સારા નહારામાં નથી, પ્રિય અપ્રિયમાં નથી તેજ આત્મા મધ્યમાં રહેછે, તેજ જ્યોતિર્મય નિજસ્વરૂપદર્શન પામે છે માટે રાગને પાસે જોઈ, સામેપાસવાળાને શત્રુ કેહેવા અને દ્વેષને પાસે જોઈ સામે વાળાને મિત્ર કેહેવા એ અજવાળાને તેની સામેના અંધારાના અપદાર્થમાં તાદાત્મ્ય ભાવથી થયું, પણ તેથી વિલક્ષણ એવું જ્યોતિર્મય, સર્વ તેજોમય સૂર્યસરખું આત્મસ્વરૂપ તો આનંદધનરૂપ, સર્વ ઉપર સમ-પરિપૂર્ણ પ્રેમવાળું ભાસે છે.—ભા. ક.

આત્મસ્વરૂપ જણનારને રાગાદિ ક્ષીણ હોવાથી કોઈ શત્રુ કે મિત્ર હોતા નથી.

અદૃષ્ટમત્સ્વરૂપોઽયં જનો નારિર્ન મે પ્રિયઃ ।

સાક્ષાત્સુદૃષ્ટરૂપોઽપિ જનો નારિઃ સુહૃન્ન મે ॥ ૩૨॥

અર્થ—રાગદ્વેષ, પરવસ્તુમાં હું કે મારાપણુની બુદ્ધિથી થાય છે ને એ પરવસ્તુ છોડી મને જ્યારે મારા આત્મામાંજ આત્મબુદ્ધિ થઈ છે, ત્યારે લોકો મને ન દેખે તો પણ તે મારે શત્રુ મિત્ર નથી અને સાક્ષાત્ કદાચ સારી રીતે દેખે તોપણુ તે મારા શત્રુ મિત્ર નથી, કારણુ કે હવે મારામાં રાગદ્વેષ જણાતા નથી. ૩૨.

સ્પષ્ટીકરણ—આહિં ભાષાંતરકર્તા પોતાની વીતેલી વાત,

સકળ સૃષ્ટિના જંતુઓ સમક્ષ કહી દેછે. તે એ છે કે, જેમ અજવાળાનો પ્રતિપક્ષી અંધારૂં, ને અંધારાનો પ્રતિપક્ષી અજવાળું, એમ જે ઇંદ્રિયોથી દેખાય છે તે આત્મામાં નથી. જેમ અજવાળું ને અંધારૂં, સૂર્યમાં દેખાતું નથી; પણ કેવળ પ્રકાશ દેખાય છે. તેમ રાગનો પ્રતિપક્ષી દ્વેષ અને દ્વેષનો પ્રતિપક્ષી રાગ, એમ આત્મામાં દેખાતો નથી. પણ આત્મામાં તો, સકળ જંતુપર અખંડ સમભાવ રહે છે.

હવે પૂર્વની ક્રિયા મને કેવી લાગે છે.

इतःप्रभृति निःशेषं पूर्वं पूर्वविचेष्टितम् ।

ममाद्य ज्ञाततत्त्वस्य भाति स्वप्नेन्द्रजालवत् ॥ ૩૩॥

અર્થ—આજ સુધી જે જે માં પૂર્વે આચરણ હતું તે સઘળું આને તત્ત્વ જાણ્યા પછી હવે મને સ્વપ્ના સરખું કે ઇંદ્રજાલ જાણે ન હોય, તેવું લાગે છે ! ! ! ૩૩.

એમ અંતરાત્મા થઈ પરમાત્માને જોઈ હું તે કહેછે.

यो विशुद्धः प्रसन्नात्मा परं ज्योतिः सनातनः ।

सोहं तस्मात्प्रपश्यामि स्वस्मिन्नात्मानमच्युतम् ॥ ૩૪॥

અર્થ—જે અત્યંત નિર્મલ છે, આનંદમય છે, પરમ જ્યોતિર્મય છે, અને જે સનાતન છે તેજ હું હું એટલામાટે મારામાં રહેલા અચ્યુત આત્મા જે પરમાત્મા છે તેને હવે હું વિશેષે કરી જોઈ હું. ૩૪.

હવે તેજ વૃત્તિનો અભ્યાસ કરવો તે કહેછે.

વાહ્યાત્માનમિતિ ત્યક્ત્વા પ્રસન્ને ચાંતરાત્મનિ ।

વિધૂતકલ્પનાજાલં પરમાત્માનમભ્યસેત્ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ—એ પ્રકારે બાહ્ય આત્માનો ત્યાગ કરી પ્રસન્ન એવા અંતરાત્મામાં રહી સર્વ કલ્પનાજાલથી રહિત એવા પરમાત્માનો અભ્યાસ કરવો. ૩૫.

સૂચના—સર્વકાળે ન બને તો, સામાયકની અંદર આત્માનુભવના અભિલાષિએ, આ શ્લોકમાં જણાવેલો અભ્યાસ કરવો એ ઠીક છે.

હવે બંધ અને મોક્ષનું કારણ કહેછે.

વંધમોક્ષાવુભાવેતૌ ભ્રમેતરનિવંધનૌ ।

વંધશ્ચ પરસંવંધાત્તદ્ભેદાભ્યાસતઃ શિવમ્ ॥ ૩૬ ॥

અર્થ—આત્માને પરવસ્તુના સંબંધથી બંધ છે, એમજ આત્મા અને પરવસ્તુના ભેદના અભ્યાસથી મોક્ષ છે. વળી બંધનું કારણ પરવસ્તુમાં આત્મભ્રાંતિ છે. તેમજ મોક્ષનું કારણ તેથી વિપરીત એટલે સ્વવસ્તુમાં સ્વપણું અને પરવસ્તુમાં પરપણું જાણવું, અને તેમજ આચરવું એમ છે. ૩૬.

હવે જ્ઞાની અને અજ્ઞાનીનો ભેદ બતાવે છે.

અલૌકિકમહો વૃત્તં જ્ઞાનિનઃ કેન વર્ણયતે ।

અજ્ઞાની વધ્યતે યત્ર જ્ઞાની તત્રૈવ મુચ્યતે ॥ ૩૭ ॥

અર્થ—અહો જ્ઞાનીના વૃત્તનું અર્થાત્ આચરણનું કોણ વર્ણન કરી શકે એમ છે? તેતો કોઈ અલૌકિક છે, કારણકે જ્યાં અજ્ઞાની બંધાઈ જાય છે, ત્યાંજ જ્ઞાની (સમ્યક્દષ્ટિ હોવાથી) બંધનથી મુકાય છે ! ! ! ૩૭.

વિવેચન—જ્ઞાનીને સંસાર, સારી રીતે ઉચ્ચ ગતિ કરવાનું હવેથી સ્થાન છે. અને અજ્ઞાનીને સંસાર ભટકવારૂપ લાગે છે. જ્ઞાનીને સર્વ આનંદમય જણાય છે, અજ્ઞાનીને સર્વ દુઃખમય છે. જ્ઞાનીને ભવોભવ થવા એ રમત છે, અજ્ઞાનીને ભવોભવ થવું એ ભટકવારૂપ અથવા વેઠરૂપ છે. જ્ઞાની આનંદધન મહારાજને, આ ચૈદ્ર રાજ લોકમાં ચોરાશી લાખ યોનિમાં ફરવું એ ચોપટની રમત જેવું લાગે છે, અને અજ્ઞાનીને તે કેદખાના જેવું લાગે છે. છેલ્લે ચતુર્ગતિ ચોપર ચાર ગતિરૂપ ચોપટ જીવ ખેલે છે, કારણ જ્ઞાનીનો ખેલ સર્વમાં નિર્જરા-રૂપે હોય છે.

અનુભવી આંતરદષ્ટિથી પૂર્ણ, અને આંતરદષ્ટિપૂર્વક બહિરદષ્ટિથી ખંડ એમ જોવાથી હ્રિય અરૂપી રૂપી પદાર્થનો આસ્વાદ લઈ શકે છે.

હવે પોતાની પૂર્વની બાહ્યદષ્ટિ સંભારી જરા ખેદ કરે છે.

यज्जन्मगहने खिन्नं प्राङ्मया दुःखसंकुले ।

तदात्मेतरयोर्नूनमभेदेनावधारणात् ॥ ૩૮ ॥

અર્થ—દુઃખોથી આકુલ વ્યાકુલ થઈ રહેલા આ જન્મરૂપી ગહન વનમાં હું પૂર્વે ભટકી ભટકી બહુ ખેદ પામ્યો; કારણ કે આત્મા અને તેથી જુદી એવી બીજી જડ વસ્તુઓનો આત્માસાથે, અરે અરે અભેદપણે મેં નિશ્ચય કર્યો!! ૩૮.

હવે પોતાને આત્મનિર્ણય થયા પછી પરજીવ ઉપર તેને કેટલી બધી ક્રૂણા આવે છે તે દેખાડે છે.

मयि सत्यपि विज्ञाने प्रदीपे विश्वदर्शिनि ।

किं निमज्जत्ययं लोको वराके जन्मकर्दमे ॥ ૩૯ ॥

અર્થ—હું આ આખા વિશ્વને જોનારો જ્ઞાનરૂપી છું. તે છતાં બિચારો આ લોકસમુદાય જન્મરૂપી કાદવમાં કેમ પડી જાય ! ! ! ૩૯.

હવે આત્મજ્ઞાની પોતાનો અનુભવ કહે છે.

આત્મન્યેવાત્મનાત્માડયં સ્વયમેવાનુભૂયતે ।

અતોડન્યત્રૈવ માં જ્ઞાતું પ્રયાસઃ કાર્યનિષ્કલઃ॥૪૦॥

અર્થ—આવા જ્ઞાન, દર્શનમય આત્માનો અનુભવ તો આત્માની અંદર આત્મા પોતેજ પોતાની મેળે કરી રહ્યો છે, માટે મારે તેને બાહર જાણવાને પ્રયત્ન કરવો તે હવે નિષ્ફલ છે. ૪૦

આત્માનો આમ અનુભવ થયા પછી તેનીજ વારંવાર ભાવના કરવાથી થતા કૃળને દેખાડે છે.

સ एवाहं स एवाहमित्यभ्यसन्ननारतम् ।

वासनां द्रढयन्नेव પ્રાપ્નોત્યાત્મન્યવસ્થિતિમ્ ॥૪૧॥

અર્થ—આ પ્રમાણે જ્ઞાનદર્શનમય આત્માનો અનુભવ થયા પછી સોહું “ સોહું ” તેજ હું તેજ હું એવો વગર ખાંચે અભ્યાસ કરતાં કરતાં તે શુદ્ધ ચૈતન્યમય આત્માની એવી દૃઢ વાસના થાય છે કે જેથી તે આત્મા પરમાત્માની સ્થિતિને પામે છે. ૪૧.

વિવેચન—અર્થસહિત પ્રથમ આ શ્લોકોનું શ્રવણ અથવા વાચન, પછી તેનું મનન, ત્યાર પછી તેનો નિદ્ધિધ્યાસ, અર્થાત્ તે પ્રમાણેજ વર્તન કરતાં પોતામાંજ, આત્માજ અનંત ચતુષ્થની કંઈ છાયા દેખાતાં આનંદ થઈ રહેશે.

અને આ શુક્લધ્યાનમાંજ મંડ્યા રહેવાથી પરંપરાએ થોડાજ વખતમાં પરમાત્મસ્થિતિ પમાશે. માટે અભ્યાસીએ એટલે આત્માના અનુભવની ઇચ્છા રાખનારે, શ્રવણ, મનન ને નિદિધ્યાસ એ ત્રણે અનુક્રમે સાચવવાં જોઈએ—ભા. ક.

હવે અજ્ઞાનીની દશા વર્ણવે છે.

સ્યાદ્યદ્યત્પ્રીતયેઽજ્ઞસ્ય તત્તદેવાપદાસ્પદમ્ ।

વિમેલ્યયં પુનર્યસ્મિન્સ્તદેવાનંદમંદિરમ્ ॥ ૪૨ ॥

અર્થ—જે જે વસ્તુઓમાં અજ્ઞાનીની પ્રીતિ થાય છે, તે તે વસ્તુઓ ખરું જોતાં તેને દુઃખ આપનારીજ હોય છે, પરંતુ જે વસ્તુથી તે ખીહે છે, તેજ વસ્તુ તેને આનંદના મંદિરમાં દોરી જનારી છે. ૪૨.

હવે પરમાત્માનું તત્ત્વ ઓળખવાનો પ્રયોગ કહી દેખાડે છે.

સુસંવૃત્તેન્દ્રિયગ્રામે પ્રસન્ને ચાંતરાત્મનિ ।

ક્ષણં સ્ફુરતિ ચત્તર્ત્ત્વં તદ્રૂપં પરમેષ્ઠિનઃ ॥ ૪૩ ॥

અર્થ—ઇન્દ્રિયોના સમૂહને તેઓના વિષયોમાં વ્યાપાર કરતા તદ્દન બંધ કર્યા પછી, પ્રસન્ન અંતરાત્મામાં ક્ષણુવાર જે તત્ત્વ સ્ફુરે છે, જેનો પ્રતિભાસ થાય છે, તેજ પરમાત્માનું તત્ત્વ છે. ૪૩.

વિવેચન—અનાદિ કાળથી વિષયોમાંજ પ્રીતિ કરતું આવેલ મન ઇન્દ્રિયદ્વારથી વારંવાર બહારજ ખેંચાયા કરે છે. તેને વિષયોમાંથી ખેંચી લીધું હોય તો, ઇન્દ્રિયો લોલસાં જેવી માલમ પડે છે. જેમ કેટલીએક ગાયને એક પીઠપર છોડે પગ

હોય છે, પરંતુ તે કંઈ ચાલવામાં કામ આવતો નથી, તેમ ઈંદ્રિયો સ્થિર થઈ રહે છે અને મન જ્યારે એમ વિષયમાંથી ખેંચાયું, ત્યારે જરા આરામ પામે છે, જરા શાંતિ અનુભવે છે, અને તેજ ક્ષણે તેને કંઈક અપૂર્વભાવ પોતાના આત્મામાંજ ભાસે છે, આમ સ્થિર મન થતાં જે જણાય છે, તે પરમાત્માનું તત્વ હોય એમ ભાસે છે, પછી જ્ઞાની મહારાજે દીકું હોય તે ખંડે.-ભા. ક.

હવે આમતત્વાવલંબીને કેની આરાધના કરવી? તે કહે છે.

યઃ સિદ્ધાત્મા પરઃ સોઽહં સોઽહં સ પરમેશ્વરઃ ।

મદન્યો ન મયોપાસ્યો મદન્યેન ન ચાપ્યહમ્ ॥૪૪॥

અર્થ—જે સિદ્ધાત્મા તેજ હું અને હું તેજ પરમાત્મા; એટલા માટે હુંજ મારો ઉપાસ્ય હું કારણ કે હું મારાથી જુદો નથી. ૪૪.

વિવેચન—ઉપરના શ્લોક મુજબ ક્ષણવાર જોતાં જેને પોતાનું તત્વ પ્રતિભાસે છે તે અંતરાત્મા છે. ત્યારે હું એટલે અંતરાત્મા તેજ ઉપાસક હું અને પરમાત્મા ઉપાસ્ય છે, હવે અંતરાત્મામાં સ્ફુરતું તત્વ તેજ પરમાત્મા છે, અને તેની ઉપાસના કરતાં તેજ અંતરાત્મા પરમાત્મા થઈ રહે છે, આમ અંતરાત્માનું પરમાત્મા સાથે એટલે ઉપાસકનું ઉપાસ્ય સાથે અભેદપણું થઈ રહે છે. -ભા. ક.

હવે પરમાત્માની આરાધના કેમ કરવી? તે કહે છે.

આકૃષ્ય ગોચરવ્યાઘ્રમુખાદાત્માનમાત્મના ।

સ્વસ્મિન્નહં સ્થિરીભૂતશ્ચિદાનંદમયે સ્વયમ્ ॥ ૪૫ ॥

અર્થ—આ મારા અંતરાત્માવડે વિષયોરૂપી વાધના મુખમાંથી મારા આત્માને છોડાવીને, આ અંતરાત્માવડેજ મારામાં જણાતા ચિદાનંદમય પરમાત્મામાં પોતાની મેળે સ્થિર થઈને હવે રહું. ૪૫.

હવે આત્માને શરીરથી જે જુદો નથી જાણતો, તે પ્રતિ કહે છે.

પૃથગિત્થં ન માં વેત્તિ યસ્તનોર્ગતવિભ્રમઃ ।

કુર્વન્નપિ તપસ્તીવ્રં ન સ મુચ્યેત બંધનૈઃ ॥ ૪૬ ॥

અર્થ—સધળા વિભ્રમ છોડી દૂધ આપ્રમાણે મને શરીરથી જુદો જે નથી જાણતો, તે મહા કઠણ તપ કરવા છતાં પણ બંધનથી મુકાતો નથી. ૪૬.

હવે તપથી તો મહાકલેશ થાય છે એમ શંકા કરનારને કહે છે.

સ્વપરાંતરવિજ્ઞાનસુધાસ્પંદાભિનંદિતઃ ।

લિદ્યતે ન તપઃ કુર્વન્નપિ ક્લેશૈઃ શરીરજૈઃ ॥ ૪૭ ॥

અર્થ—જે સ્વ અને પરના વિશેષ જ્ઞાનરૂપી અમૃતનો આસ્વાદ લઈ પોતાના સ્વરૂપના આનંદમાં લીન છે, તેને શરીરાદિક કષ્ટોવડે થતાં અધાર તપથી પણ ખેદ થતોજ નથી. (જેમકે ગજસુકુમારને) ૪૭.

હવે એણે ખેદ પામનાર આત્માને જાણતો નથી પણ

કાણ જાણે છે તે કહે છે.

રાગાદિમલવિશ્લેષાદ્યસ્ય ચિત્તં સુનિર્મલમ્ ।

સમ્યક્ સ્વં સ હિ જાનાતિ નાન્યઃ કેનાપિ હેતુના ॥

અર્થ—રાગ ને દ્વેષરૂપી મેલ તદ્દન નીકળી ગયાથી જેનું ચિત્ત સ્ફાટિક જેવું અત્યંત સ્વચ્છ થઈ ગયું છે, તેજ યથાર્થ રીતે પોતાના આત્મતત્ત્વને જાણે છે. પરંતુ તે વિનાશકને કોઈ, કોઈ પણ ઉપાયે તેને જાણી શકતો નથી. ૪૮.

વિવેચન—પ્રિય વાંચનાર, યાદ રાખજે કે રાગદ્વેષ પરવસ્તુને લીધે થાય છે, તો પરવસ્તુ છોડતો જા, એટલે રાગદ્વેષ ઓછા થશે અને તેટલે અંશે તું હળવો, સ્વચ્છ થતો જઈશ; અને વિશેષ ત્યાગે આરંભમાં વિશેષ લાભ છે, પરંતુ અંતે મધ્યસ્થ થઈ ત્યાગ ગ્રહણ છોડી દેજે એટલે બસ તારૂં તત્ત્વ તારી પાસે હાજર છે.—ભા. ક.

હવે તત્ત્વ તે શું તે ટુંકમાં જણાવી દેજે.

निर्विकल्पं मनस्तत्त्वं न विकल्पैरभि द्रुतम् ।

निर्विकल्पमतः कार्यं सम्यक् तत्त्वप्रसिद्धये ॥૪૯॥

અર્થ—નિર્વિકલ્પ મન એજ આત્મતત્ત્વ અને તે નાના પ્રકારના વિકલ્પથી પીડાએલું હોય, ત્યારે આત્માત્રાંતિ, માટે મનને નિર્વિકલ્પ કરવું, કારણકે તેથીજ આત્માનું સમ્યક્ તત્ત્વ પ્રગટ થાય છે. ૪૯.

વિવેચન—આત્મા જે નાના પ્રકારના વિકલ્પો કરે છે, તે સધળા મનવડે થાય છે, પરંતુ જ્યારે તે વિકલ્પો છોડી દે એટલે મન પણ લુલું થઈ ઉભું રમે છે. આમ વિકલ્પો છુટ્યા પછી પોતે, તેજ પોતે, શાંત, નિષ્ક્રિય, આનંદમય, પ્રતિભાસે છે.—ભા. ક.

હવે કોણ તત્વને જુએ છે ને કોણ નથી જોતા તે કહેછે.

અજ્ઞાનવિપ્લુતં ચેતઃ સ્વતત્ત્વાદપવર્તતે ।

વેજ્ઞાનવાસિતં તદ્વિ પદ્યત્યંતઃપુરે પ્રભુમ્ ॥૫૦॥

અર્થ—અનાદિ કાળથી અજ્ઞાનમાં મુંઝાઈ ગયેલું ચિત્ત આત્મતત્વથી પાછું હઠે છે. પરંતુ તેજ ચિત્ત જ્ઞાનવાસનાથી ઘટમંદિરમાં રહેલા પ્રભુને જુએ છે. ૫૦.

કદાચ પૂર્વના મોહના હૃદયથી રાગ દ્વેષવડે મન હણાય
તો, શું કરવું તે કહેછે.

મુનેર્યદિ મનો મોહાદ્રાગાદૈરભિભૂયતે ।

તન્નિયોજ્યાત્મનસ્તત્ત્વે તાનેવ ક્ષિપતિ ક્ષણાત્ ॥૫૧॥

અર્થ—કદાચ મુનિનું મન મોહને લીધે રાગદ્વેષવડે પરાભવ પામે, તો તેને આત્મતત્વ સાથે જોડવું એટલે તે રાગદ્વેષને તેજ ક્ષણે છોડી દેશે. ૫૧.

વિવેચન—આ યુક્તિ બહુજ ઉત્તમ છે; કારણકે આ યુક્તિથી મોહરાજ, તેના પ્રધાન રાગદ્વેષ, તેના સુભટો કામ, ક્રોધાદિ એ સર્વનો પરાભવ થઈ જાય છે. કારણકે આત્મા પરને છોડી પોતાના સ્વરૂપમાં પેઠો કે, પ્રિય વાંચનાર, પેહેલાંજ તેનું વીર્ય સ્ફુરે છે. એ વીર્યને જોતાંજ મોહને ખેપડીઆં મૂકી નાસવું પડેછે; પોઆરા ગણવાપડે છે કારણકે એ પોતાના સ્વરૂપમાં ગયો એટલે એને પરવસ્તુમાં રસ કે મુચ્છાં રહી નહિ એટલે બીઆરાં રાંકડાં મોહિનીનાં કર્મ આ વીર્યવાનને શું કરી શકે? ૫૧.

હવે પર વસ્તુમાંથી રતિ જવાનો માર્ગ દેખાડે છે.

यत्राऽज्ञात्मा रतः काये तस्माद् व्यावर्तितो द्विधा ।

चिदानन्दमये रूपे योजितः प्रीतिमुत्सृजेत् ॥ ૫૨ ॥

અર્થ—જે કાયામાં અજ્ઞ આત્મા રત થયો હોય, ત્યાર્થઃ
બુદ્ધિથી તેને છોડાવવો, અને તેથી ઉત્તમ કાયા જે પોતાનું
ચિદાનંદમય સ્વરૂપ છે, તેની સાથે અંતરાત્માવડે આત્માને
જોડવો, એટલે પૂર્વની પ્રીતિ છુટી જશે. ૫૨.

અજ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થતું દુઃખ જ્ઞાનથી નાશ પામે છે.

स्वविभ्रमोद्भवं दुःखं स्वज्ञानेनैव हीयते ।

તપસાઽપિ ન તચ્છેદ્યમાત્મવિજ્ઞાનવર્જિતૈઃ ॥ ૫૩ ॥

અર્થ—આત્મવિભ્રમથી ઉત્પન્ન થએલું દુઃખ આત્મજ્ઞાનથી
નાશ પામે છે, પરંતુ જેને આત્મજ્ઞાન નથી એવા પુરૂષો તપથી
પણુ તે દુઃખનો નાશ કરી શકતા નથી. ૫૩.

તપસ્યા વગેરે કરી અંતરાત્મા તથા બહિરાત્મા શું ઇચ્છે છે?

रूपायुर्वलवित्तादिसंपत्तिं स्वस्य वाञ्छति ।

बहिरात्माऽथ विज्ञानी साक्षात्तेभ्योऽपि विच्युतिम् ।

અર્થ—બહિરાત્મા તપ કરી એવું ઇચ્છે છે કે સાઈ રૂપ,
લાંબી આવરદા, ધણું ધન, બળ વગેરે સંપત્તિ મને મળો,
અને અંતરાત્મા એટલે જ્ઞાની એમ ઇચ્છે છે કે હું એઓથી
કેમ મુકાઉં? ૫૪.

હવે અજ્ઞાની બંધાય છે ને જ્ઞાની છૂટે છે, તેવું બતાવે છે.

कृत्वाऽहंमतिमन्यत्र बध्नाति स्वं स्वतश्च्युतः ।

आत्मन्यात्ममतिं कृत्वा तस्याऽज्ञानी विमुच्यते ५૫

અર્થ—પરમાં અહંબુદ્ધિ કરવાથી પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપથી રૂડી જઈ કર્મ બંધન થાય છે, અને પોતાના આત્મામાં અમબુદ્ધિ કરવાથી જ્ઞાની પરવસ્તુથી^૧ ખસી જઈ, પોતામાં આવી, કર્મબંધનથી મુકાય છે. ૫૫.

અજ્ઞાની આત્માને સ્ત્રી, પુરુષ, નપુંસક વેદવાળો નહોતો

અને જ્ઞાની તેને જ્ઞાનદર્શનવાળો નહોતો.

આત્માનં વેત્યવિજ્ઞાની ત્રિલિંગ-સંગતં વપુઃ ।

સમ્યગ્વેદી પુનસ્તત્ત્વં લિંગસંગતિવર્જિતમ્ ॥ ૫૬ ॥

અર્થ—સ્ત્રી, પુરુષ, ને નપુંસક એવા ત્રણ ભેદ જે શરીરને છે, તે અજ્ઞાનીને પોતાના છે એમ જણાય છે, પરંતુ જ્ઞાનાદિ એજ જેને વેદ છે એવો સમ્યક્ તત્ત્વવેદી જ્ઞાની, પોતાને એ ત્રણેથી રહિત નહોતો છે. ૫૬.

આહું જ્ઞાન છતાં જ્ઞાની કોઈ વેળા કેમ ભૂલી નયછે ?

સમમ્યસ્તં સુવિજ્ઞાતં નિર્પીતમપિ તત્ત્વતઃ ।

અનાદિવિભ્રમાત્તત્ત્વં પ્રસ્થલત્યેવ યોગિનઃ ॥ ૫૭ ॥

અર્થ—તે તત્ત્વ સારી રીતે નહોતું હોય, નહુયા પછી તેનો રૂડી પ્રકારે અભ્યાસ કરેલો હોય, તે પ્રમાણે વર્તન પણ સારે પ્રકારે કર્યું હોય, તે છતાં અનાદિ કાળના વિભ્રમથી યોગીનું તત્ત્વ પણ પોતાના સ્વતત્ત્વથી ખસી નય છે. અર્થાત્ તેને પણ હું સ્ત્રી છું, પુરુષ છું એવી ભૂલ કોઈ કોઈવાર થઈ નયછે. ૫૭.

^૧ કારણ કે પરને બાઝી રહેવાથી કર્મ બંધાયછે, ને છોડી દેવાથી ધટેછે.

ત્યારે તેને શી રીતે તબય તે કહેછે.

अचिद्दृश्यमिदं रूपं न चिद्दृश्यं ततो वृथा ।

मम रागादयोऽर्थेषु स्वरूपं संश्रयाम्यतः ॥ ५८ ॥

અર્થ—આ ત્રિલિંગી દેહાદિ જડ છે, તે દૃશ્ય છે અને ચેતનમય હું તે અદૃશ્ય છું, તે કાંઈ દૃશ્ય થતો નથી, તે છતાં રાગાદિ મને જે થાયછે, તે જડ એવા દેહાદિ વિષયોમાં થાયછે, માટે મારા પોતાના સ્વરૂપનેજ અવલંબીને રહું તેજ ઠીક છે. ૫૮.

હવે અજ્ઞાનીને અને જ્ઞાનીને ગ્રહણ કરવા ભેગ તથા ત્યાગ કરવા ભેગ શું છે તે કહેછે.

करोत्यज्ञो ग्रहत्यागौ बहिरंतस्तु तत्त्ववित् ।

शुद्धात्मा न बहिर्नांतस्तौ विदध्यात्કથंचन ॥ ૫૯ ॥

અર્થ—મૂઠ, વિષયોમાં પ્રીતિ થાય એટલે તેને ગ્રહણ કરે, પછી તેમાંજ અરૂચિ થતાં તેનોજ ત્યાગ કરે; અંતરાત્મા જેણે તત્ત્વને જાણ્યું છે, તે રાગાદિનો ને નાનાપ્રકારના વિકલ્પોનો ત્યાગ કરે, અને તે પોતામાં રહી પરમસ્વરૂપને ગ્રહણ કરે, અને શુદ્ધાત્મા બાહિર, આંતર, ગ્રહણ કે ત્યાગ કંઈ કરતોજ નથી. ૫૯.

હવે અંતરાત્મા આંતર ત્યાગ અને ગ્રહણ કેવી રીતે કરેછે ?

वाक्कायाभ्यां पृथक्कृत्वा मनसात्मानमभ्यसेत् ।

वाक्તनुभ्यां प्रकुर्वीत कार्यमन्यन्न चेतसा ॥ ૬૦ ॥

અર્થ—વાણી ને કાયાથી આત્માને છુટો કરી ફક્ત મનથી

આત્માનું ધ્યાન કરવું, અને તેજ મનવડે વાણીનાં અને શરીરનાં કોઈ પણ કામો ન કરવાં.^૧ ૬૦.

૧ આ શ્લોકરત્ન આત્મ-અભ્યાસીને બારાક્ષરી (બારાખડી) રૂપ છે. માટે પ્રિય વાંચનાર, જે તને આત્માની ખબર ન હોય તો, આ શ્લોકને વારંવાર વાંચ્ય અથવા સાંભળ, આના અર્થનું વારંવાર મનન એટલે ચિંતન કરી મનમાં ખૂબ બેસાડ, અને ત્યાર પછી, મન કેમ વશ કરવું તેનો એક ઉપાય નીચે પ્રમાણે કર.

અનુક્રમ એવો છે કે, કાયા, વાણી ને મન. જે કોઈ અશુભમાં પ્રવર્તતાં હોય, તેને શુભમાં પ્રવર્તાવવાં એટલે એવી ટવ કાયા, વાણી ને મનને પગ્યા પછી, મન પ્રસન્ન થશે અને તે પ્રસન્ન થયું કે મનવડે કાયા ને વાણીથી આત્માને છુટા કરવો. પછી તેજ પ્રસન્ન મનવડે આત્માને પોતાના ઘરમાં બોળવો. આમ જ્યારે બીજા સર્વ વિચાર છોડી દઈ કેવળ પોતાના શુદ્ધ ચૈતન્યનોજ તે અભ્યાસ કરશે, તો ફાણવાર જ્યારે મન સ્થિર થઈ જશે કે તેને આત્મભાસ થશે, પરંતુ મનને જેને અશુભમાંથી કાઢવું નથી તેને આ અભ્યાસ વ્યર્થ છે. પરંતુ જે શુભમાં પ્રવર્તાવવું હોય તો કાયા, વાણી ને મનની પવિત્રતા કરવી. અને એ પવિત્ર થવાના અનેક માર્ગમાં એક માર્ગ આ છે કે મૈત્રી, કૃષ્ણા, પ્રમોદ અને મધ્યસ્થ એ ચાર ભાવનાનો ખૂબ અભ્યાસ કરવો. જેમ બાર વ્રતધારી હમેશાં નિયમ લઈ સંકેપે છે, તેમ તેને સાંજસવાર સકલ જંતુપર સમાનભાવરૂપ મૈત્રી, તે દિવસે રહી કે ન રહી, પોતાથી દ્રવ્યે કે વિદ્યાએ હિન હોય તેના ઉપર કૃષ્ણા રહી યા નહીં, પોતાથી દ્રવ્યે વા વિદ્યાએ વધારે હોય તેને જેઈ પોતાને આનંદ થયો યા નહીં, અને અત્યંત અનાચાર સેવનાર ઉપર પણ દ્વેષ નહીં આવતાં પોતે મધ્યસ્થ થઈ રહ્યો યા નહીં. આમ રોજ અભ્યાસ કરતાં અધર્મે જઈ ધર્મે, અશુભ જઈ શુભમાં એટલે સામાયક, પૂજા, જ્ઞાનાભ્યાસ વગેરે પ્રવૃત્તિ કરવાને મન સત્વર તૈયાર થશે. અને શુભક્રિયામાં ગયા પછી મનને સ્થિર થતાં વાર

અંતરાત્માને ક્યાં વિશ્વાસ ને ક્યાં આનંદ છે, અને
બહિરાત્માને ક્યાં છે તે દેખાડે છે.

વિશ્વાસાનંદયોઃ સ્થાનં સ્યાજ્જગદ્ગચેતસામ્ ।

કાનંદઃ ક ચ વિશ્વાસઃ સ્વસ્મિન્નેવાત્મવેદિનામ્ ॥૬૧॥

અર્થ—જેણે આત્માને નથી જાણ્યો તેનેજ આ જગતમાં
આનંદ, અને વિલાસ રહેછે, પરંતુ જેને પોતાને વિષેજ
પોતાના આત્માની ખબર છે, તેને આત્મા સિવાય ક્યાં
આનંદ અને ક્યાં વિશ્વાસ ! ૬૧.

નથી કારણકે વિશેષે કરી મનની સઘળી ચંચળતા અશુભ પ્રવર્તનને
લીધે હોય છે, માટે અશુભને દૂર કરી શુભને ગ્રહણ કરવું અને શુભ
ગ્રહણ કર્યા પછી અત્યંત શુદ્ધ એવા આત્માનેજ છેવટે મનથી
ધ્યાવે. આ સૂચના ચક્રાર્થે લખી રાકાઈ નથી, પરંતુ જે બાંધવોની
ધમ્મા હોય તેણે મને મળવું, તો હું કંઈક મને ખબર છે તેવો માર્ગ
દેખાડીશ. પરંતુ તેમાં પેહેલી સરત તો એ છે કે, તેણે માયાને છાડી
કેવળ સ્મરણ થઈ જવું. જે બાંધવો પત્ર લખશે તેને પણ ઉત્તર બ-
નતાં સુધી મારી શક્તિપ્રમાણે આપીશ. પરંતુ મારાં બાંધવોને
મારી વિનંતિ એ છે કે વિદ્વત્તાને ખાતર જે પૂછવાની જરૂર રાખતા
હો, તો ફાયદાનો સંભવ ઓછો છે, પરંતુ પરિણતિ સુધારવા ધમ્મા
હોય તો સ્મરણ થઈ જવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે. ઉપર જણા-
વેલી ચાર ભાવનાને મન, વચન ને ક્રિયાથી સેવનારને કષાય તો
તીવ્રપણે રહેતાજ નથી. એમ એ ભાવનાનો અભ્યાસ કરતાં થોડાજ
દહાડામાં માલમ પડી આવશે. અને આજ ભાવનાને વિશેષ સેવતાં
પોતાની જાતી બુદ્ધિપ્રમાણે પણ પોતાને અનુક્રમ માલમ પડતો
જશે કે ક્રોધની જગોએ ક્ષમા, માનની જગોએ નમ્રતા, મા-
યાની જગોએ સ્મરણતા, ને લોભની જગોએ સંતોષ, આ ચાર એટલે

વિવેચન—આ જગત એટલે ધન, ધાન્ય, છોકરાં, કુટુંબ વગેરે. હવે તેને દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાલ, ને ભાવથી અનુક્રમે જરા જુઓ અને તમારા આત્માને દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ ભાવથી જુઓ કે ક્યાં વિશ્વાસ ને ક્યાં આનંદ છે? એક ઉદાહરણ તરીકે જોઈએ તો પુત્રપ્રાપ્તિ વખતે વાળં વગડાવી સુખ માનનારને તેનાજ મરણ વખતે જે દુઃખ થાયછે, તે વખતે પ્રથમના સુખ કરતાં પણ દુઃખ વધારે જણાશે. તો જેમાં સુખનો વિશ્વાસ રાખ્યો હતો, તેણેજ દુઃખ દીધો એમ માણસો વાત પણ કહેછે, પરંતુ પોતાના આત્મામાં વિશ્વાસ રાખ્યો હોત, ને તેને કર્મથી છોડવી, સુખ આપવા માંડ્યું હોત તો કેવું ઠીક થાત; કારણ અનેક જન્મ થયા તોપણ તમે જુઓ

ક્ષમા, નમ્રતા, સરળતા ને સંતોષ એ પ્રાપ્ત થશે. એમ થતાં થોડા કાળમાં સમ્યક્ત્વ કે આંતરાત્મપણું આવશે ને બહિરાત્મભાવ કે મિથ્યાત્વપણું પલાયન કરવા માંડશે. ઉત્તરોત્તર વિશેષ અભ્યાસથી, અવૃત્તિપણું છોડી વૃત્તિ થશે, વૃત્તિપણામાંથી તેનોજ વિશેષ અભ્યાસ કરતાં સર્વ વૃત્તિ અવસ્થા અનુભવશે. અને પોતાને અંતરમાં એમ દેખાતું જશે કે હવે તો માત્ર મને બહુજ પાતળા ક્યાંય દેખાય છે, અને વિશેષ ભાગે તો ક્ષમા, નમ્રતા, સરળતા કે સંતોષજ રહેછે, તો પછી તેને ધણેજ લાભ આ કાળમાં થયો એમ સમજશે. પરંતુ આ વખતે પણ, હવે હું ઠીક છું, એમ કરી તેતું પણ માન ન ચડાવતું, કારણકે આ લેખકને કષાય ત્યાગ કરવાનો કષાય ચડતો હતો, તે આશરે હાથેક મહિને ખજાર પડી, માટે કષાયના ત્યાગનો કષાય ન આવે તેની પણ સાથે સંભાળ રાખતાં જવી. તો આરિત્ર જે આત્મા પોતેજ છે. તે એને ક્ષયોપશમ પ્રમાણે જણાશે, ને ત્યાં એટલે પોતાના સ્વભાવમાં રમણતાથી તેને આનંદ થશે—સા. ક.

તો ખરા કે તમને છોડીને તમારો આત્મા ક્યાં ગયો ? તમારી સાથેનો સાથેજ છે, પરંતુ તમે તેની અવગણના કરો, તેમાં કંઈ વિશ્વાસજ ન રાખો, એતો જાણે ધરમાં કોઈ છેજ નહીં, કાંઈ લેખાનોજ નહિ એમ કરો તોપણ તે એવો છે કે તે તમને છોડી જતો નથી, માટે તેમાં વિશ્વાસ રાખો, તો તે તમને બચાવશે. જેને મુખ મુખ કરી રહ્યા છો, તે વિપાકે દુઃખ છે પરંતુ આ તો તમને દુઃખમાંથી મુક્ત કરી આનંદમંદિરમાં લઈ જશે. તેમ બીજી સંસારી વસ્તુને આત્મા સાથે ચારે રીતે તપાસતાં સહજ માલમ પડશે, કે વિશ્વાસસ્થાન અને આનંદસ્થાન તો આત્માજ છે.

ત્યારે અંતરાત્માએ આહારાદિ પણ શું ન કરવાં?

स्वबोधादपरं किंचिन्न स्वांते विभ्रयात्क्षणम् ।

कुर्यात्कार्यवशात्किंचिद्वाक्कायाभ्यामनावृतः ॥ ६२ ॥

અર્થ—ચિત્તમાં આત્મજ્ઞાન શિવાય અર્થાત્ શુદ્ધ ચૈતન્યમાં રમણુતા શિવાય બીજું કાંઈ પણ કાર્ય ક્ષણવાર પણ ન કરવું અને કદાચ આહાર, વિહાર ઉપદેશાદિ કોઈ કાર્ય કરવાં પડે, તો તે કરવાં, પણ મનથી જાણે લેપાયા વિના વાણી ને કાયાથી કરવાં. ૬૨.

વિવેચન—કાયા વાણીને પ્રભુપૂજનમાં પ્રવૃત્ત કરવાની ટેવ પાડ્યા પછી એક વખતે પૂજા કરતાં મનથી પ્રભુના જ્ઞાનાદિ ગુણોને જોતાં અને તેનેજ પોતાના શુદ્ધ ચૈતન્ય સાથે સરખાવતાં છેવટે ક્ષણવાર અભેદ અનુભવ થયો. આ-

સપાસ ઉભેલાં ખીલઝોને પણ તેની શુભ છાયાથી ગુણો થયા હોય એમ જણાયું. ભા. ક.

અંતરાત્માએ આત્મજ્ઞાનનેજ શામાટે ધારણું ? તે કહે છે.

યદક્ષવિષયં રૂપં મદ્રૂપાત્તદ્વિલક્ષમ્ ।

આનંદનિર્ભરં રૂપમંતર્યોત્તિર્મયં મમ ॥ ૬૩ ॥

અર્થ—આ ઇન્દ્રિયોથી જે જણાય છે, તે મારાથી તદ્દન જુદા લક્ષણવાળું છે. કારણ કે એ જડ અને હું ચેતન. પરંતુ મારું સ્વરૂપ તો આનંદથી પરિપૂર્ણ ભરેલું, અંતર્યોત્તિમય એટલે જ્ઞાનપ્રદીપ સમાન છે. ૬૩.

વિવેચન—આ અભ્યાસ બહિર્ભુજ દૃષ્ટિ ગઈ હોય અને અંતર્ભુજ દૃષ્ટિ થઈ હોય, તેવા અંતરાત્માને કરવાનો છે, બાકી ખીલઝોએ તો અશુભ તથા શુભમાં પ્રવર્તી કરવી. પછી એજ શુભથી શુદ્ધમાં પ્રવૃત્તિ કરવાને મદદ મળશે.

હવે ઇન્દ્રિયોનો નિરોધ કર્યા છતાં આત્મઅભ્યાસીને

દુઃખ કેમ થાય છે ? તેનું કારણ કહે છે.

અંતર્દુઃખં બહિઃસૌખ્યં યોગાભ્યાસોઽઘતાત્મનામ્ ।

સુપ્રતિષ્ઠિતયોગાનાં વિપર્યસ્તમિદં પુનઃ ॥ ૬૪ ॥

અર્થ—યોગ એટલે આત્મા તેનો અભ્યાસ કરનારને પ્રથમ તો અંતરમાં કંઈક દુઃખ અને બાહ્ય સુખ માલૂમ પડશે; પરંતુ સારી રીતે આત્મામાં પ્રવેશ થયા પછી એથી વિપરીત એટલે બાહ્ય દુઃખ ને આંતર સુખ માલૂમ પડશે. ૬૪

વિવેચન—કેમકે જેને અંતરસુખની ખબર નથી અને બહારનાં વિષયસુખ અનાદિ કાળથી ભોગવતો આવ્યો છે. તેથી બહારના વિષયોને છોડતાં, તે દુઃખ અનુભવે છે. કારણકે માહેતો તેને પેહેલું અંધારૂં લાગે છે. પરંતુ સત્વીર્ય થઈ બહાર વસ્તુનો ત્યાગ કરતાં કરતાં, અંતરમાં વિશેષ પ્રવેશ કરતાં અંતર આનંદ અને બહાર દુઃખજ પછીથી તેને ભાસશે.

હવે આત્મભાવના શી રીતે કરવી તે કહે છે.

तद्विज्ञेयं तदाख्येयं तच्छ्राव्यं चिन्त्यमेव वा ।

येन भ्रांतिमपास्योच्चैः स्यादात्मन्यात्मनः स्थितिः॥૬૫॥

અર્થ—આત્માનેજ જાણવો, આત્મા વિષેજ ચર્ચા કરવી, તેનીજ વાત કરવી, તેનોજ વિચાર કરવો, જેથી સઘળી ભ્રાંતિ જતી રહે અને આત્મા પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિતિ પામે. ૬૫.

હવે વિષયોમાં એવું કંઈ નથી કે જે આત્માને હિતકારક હોય છે.

विषयेषु न तत्किञ्चित्स्याद्धितं यच्छरीरिणाम् ।

तथाप्येष्वेव कुर्वन्ति प्रीतिमज्ञानयोगिनः ॥ ૬૬ ॥

અર્થ—વિષયોમાં એવું કંઈ નથી કે જે આત્માને હિતકારક હોય તે છતાં અજ્ઞાની તેમાંજ પ્રીતિ કરી રહ્યો છે. ૬૬.

મૂઠને આ વાત કહેવી બ્યર્થ છે એમ બતાવે છે.

अनाख्यातमिवाख्यातमपि न प्रतिपद्यते ।

आत्मानं जडधीस्तेन बन्ध्यस्तत्र ममोद्यमः ॥ ૬૭ ॥

અર્થ—જેની બુદ્ધિ જડ થઈ ગઈ છે, તેવાને આત્મસ્વરૂપ કહેવાથી તે જાણતો નથી, તેમજ ન કહેવાથી પણ તેને સૂઝે એમ નથી, માટે એવા જડબુદ્ધિને ખાતરી કરાવવાને મેહેનત કરું તો એમાં મારી મેહેનતજ વાંઝણી રહે. ૬૭.

વળી તેજ વિશેષે કરી કહેછે.

તન્નાહં યન્મયા કિંચિત્પ્રજ્ઞાપયિતુમિષ્યતે ।

યોઽહં ન સ પરગ્રાહ્યસ્તન્મુધા બોધનોદ્યમઃ ॥ ૬૮ ॥

અર્થ—જે કંઈ મને જણાવવાની ઇચ્છા થઈ છે, તે હું નથી, કારણ કે જે હું છું, તે ખીજાથી ગ્રાહ્ય નથી; એટલા-માટે હવે મારે બોધ કરવાની મેહેનતજ વ્રથા છે. ૬૮.

વિવેચન—આત્મસ્વરૂપ વિકલ્પોમાં આવે નહિ, કારણકે વિકલ્પો મનવડે થાય છે અને મન છે તે જડ છે. માટે સ્વપરતું વિવેચન ખૂબ કરતાં કરતાં જ્યારે મન સ્થિર થઈ જરા અલગ રહ્યું કે સ્વરૂપનો પ્રતિભાસ પોતાનેજ થાય છે. એટલા માટે શાસ્ત્રકારો વારંવાર કહે છે કે એ સ્વસંવેદ્ય એટલે પોતાથીજ જણાય એવો છે.—ભા. ક.

વળી તેજ વાત વિસ્તારપૂર્વક કહેછે.

નિરુદ્ધજ્યોતિરજ્ઞોઽતઃ સ્વતોઽન્યત્રૈવ તુષ્યતિ ।

તુષ્યત્યાત્મનિ વિજ્ઞાની બહિર્વિગતવિભ્રમઃ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ—મૂઠને આત્મજ્યોતિ ઘણી આગ્રહાદિત હોવાથી આત્માને છોડી પરવસ્તુમાંજ તે સંતોષ પામે છે અને જ્ઞાનીને

આત્મતત્ત્વમાંજ સંતોષ રહે છે, કારણકે બાહર વસ્તુમાં મારા-
પણાનો જામ હવે તેને જતો રહ્યો છે. ૬૯.

આ ભવો ક્યાં સુધી છે અને ક્યારે મોક્ષ છે ! તે હવે કહે છે.

યાવદાત્મેચ્છયાઽદત્તે વાકૃચિત્તવપુષાંત્રજમ્ ।

જન્મ તાવદમીષાં તુ મેદજ્ઞાનાદ્વચ્યુતિઃ ॥ ૭૦ ॥

અર્થ—જ્યાંસુધી મન, વાણી અને કાયાને આત્મા ઇચ્છા-
પૂર્વક ગ્રહણ કરે, ત્યાંસુધી તેને જન્મમરણ છે અને એક
તરફ મન, વાણી ને કાયા, અને બીજી તરફ હું શુદ્ધ ચૈતન્ય
એવું યથાર્થ ભેદજ્ઞાન થયું કે મોક્ષ. ૭૦.

વિવેચન—કાયાથી જે ક્રિયા કરે, વચનથી જે બોલે, અને
મનથી જે વિચારે, તે બધામાં એમ જાણે કે હું કરું છું, હું
બોલું છું, હું વિચારું છું, ત્યાંસુધી તે સંસાર છે. અને કાયા,
વાણી ને મન, જે ક્રિયા કરે, તેનો હું તો સાક્ષી (જેમ ઘરમાં
દીવો સાક્ષી હોય છે તેમ) માત્ર છું. આમ કરી નવા બંધનમાં
ન પડતાં પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપમાં રહે, તો પરંપરાએ મોક્ષ. તે
એમ કે કાયા, વાણી ને મન, તેમજ તેઓની મદદથી થતાં
સર્વ કાર્યો એ હું નથી અને મારાં તે નથી, હું તો શુદ્ધ,
નિષ્ક્રિય, ચિદાનંદમય આત્મસ્વરૂપ છું પરંતુ તેમાં ક્રમ એવો
છે કે, અશુભ ક્રિયામાં પ્રવર્તતાં, કાયા, વાણી ને મનને શુભ
ક્રિયામાં પ્રવર્તીવવાં અને જ્યારે એ ત્રણે શુભ ક્રિયામાં પ્ર-
વર્તવા લાગ્યા અને અશુભ ક્રિયામાં જવાની એ ત્રણેની ટેવ
ભાંગી પડી, કે રફતે રફતે મનોવર્ગણની સહાયથી શુદ્ધ
સ્વરૂપનું ચિતન કરાવવું. તેનુંજ ચિતન કરતાં કરતાં ક્ષણવાર

મન સ્થિર થઈ જશે; અને એ સ્થિર થયું કે આનંદમય, જ્ઞાનમય, પ્રતિભાસ થશે. તથાપિ અનાદિકાળના, અજ્ઞાનના સહચારીપણાથી તેની સ્થિતિ ઝાઝો વાર ટકશે નહિ, તેથી એ સ્થિતિનો વારંવાર અભ્યાસ કરી, એ જ્ઞાનસંસ્કાર વધારવો, અને છેવટે એટલે સુધી કે, એ જ્ઞાનસંસ્કાર જાગૃતમાં તો જાગી રહે, પણ સ્વપ્નમાં પણ જાગી રહે. આવો જ્ઞાનસંસ્કાર દૈન્ય થતાં, પરંપરાએ થોડાજ ભવમાં કે તેજ ભવમાં મોક્ષ થાય. કારણકે આવો જ્ઞાનસંસ્કાર થતાંજ પ્રતીતિ કરાવે છે કે, આ ભવો ચાલવા માંડ્યા, આ ચાલ્યા, આમ અનાદિ અજ્ઞાનસંસ્કાર જઈ જ્ઞાનસંસ્કાર રહે અને તે પણ અતિતીવ્ર હોય, તો એવા જડ ભવના શાભાર છે? ભા. ક.

હવે શરીરાદિ જડાં હોવાથી પોતે જડો નથી એમ વાત કહે છે.

जीर्णे रक्ते घने ध्वस्ते नात्मा जीर्णादिकः पटे ।

एवं वपुषि जीर्णादौ नात्मा जीर्णादिकस्तथा ॥ ૭૧ ॥

અર્થ—શરીરે પેહેરેલું લુગડું ફાટેલું હોય, લાલ હોય, જાડું હોય, જુનું હોય, તેથી કંઈ શરીર જાડું, પાતળું કહેવાય નહિ, તેમજ શરીર, જાડું, પાતળું હોય, તેથી કંઈ આત્મા જડો, પાતળો, ફાટેલો, લાલ એમ કહેવાય નહિ. ૭૧ હવે અંતરાત્મામાં મુક્તિની યોગ્યતા આવી કે નહિ તેની પરીક્ષા.

चलमप्यचलं प्रख्यं जगद्यस्यावभासते ।

ज्ञानयोगक्रियाहीनं स एवास्कंदते शिवम् ॥ ૭૨ ॥

અર્થ—આ હાલતું ચાલતું ચલ એવું જગત્ પણ જેને

મેરૂના સરખું અચલ લાગે છે; જ્ઞાનવગરનું, તેમજ મન, વચન ને કાયાની ક્રિયાવગરનું જડ જેવું લાગે છે, તેજ શિવ એટલે આનંદમય મોક્ષને પામે છે. ૭૨.

વિવેચન—જેમ દોરીસંચાથી ચાલતાં પુતળાંને સમજી તો એમ જાણે કે તેમાં જીવ નથી; તેમજ કર્મરૂપ દોરી-સંચાથી ચાલતું આ જગત્ જડ છે, તો જડપ્રતિ રાગદ્વેષ શો? કોઈ દોરીસંચાતું પુતળું તમને કદાચ લાકડી લગાવે, કે તમને પંપાળે, તે શું તમારે પણ તેમજ કરવું? તેમાં તો ઉલટી મૂર્ખાઈ જણાશે. માટે આ કર્મરૂપ દોરી સંચાથી ચાલતાં આખા જગત્ ઉપર પણ કંઈ રાગદ્વેષ કરવા જેવું નથી.—ભા. ૬.

વિશેષ—જ્ઞાની અને અજ્ઞાનીની દૃષ્ટિમાં ફેર માત્ર આટલો જ છે, પરંતુ આ દૃષ્ટિ થવામાંજ કંઈ પરિપૂર્ણ આનંદ માની લેવો નહિ. જેમ એ પુતળાં જીવતાં છે, એમ ભૂલી જવાય છે, તેમજ આ જગત્ જડ છે એટલું જરાવાર રહી પાછું પોતેજ હાલતું ચાલતું મનાય, તો અંધનનો સંભવ રહે, પણ કર્મના દોરીસંચાથી હાલે ચાલે છે, એ વાત ન વિસરાય, એવુંજ ને વિશેષ કાળસૂધી જાગૃતમાં, તેમજ સ્વપ્નમાં પણ બન્યું રહે, તો રાગ દ્વેષ થવાનો સંભવ નથી. અને રાગ દ્વેષ ન થવા એજ વિતરાગતા, પછી ને અંશે રાગ દ્વેષ ન હોય તે અંશે વિતરાગપણું હોય. કારણકે કર્મ ચોંટે છે રાગ દ્વેષથી અને જ્યારે રાગદ્વેષ થતા નથી, ત્યારે ચોંટે તે કેમ? કર્મને પોતામાં કંઈ ચીકાસ નથી, રાગ દ્વેષ

એજ ચીકાસ છે, ને તેને લીધે કર્મ ચોંટ, જે રાગ દ્વેષ ગયા તો પૂર્વના કર્મને ખરવું પણ જોઈએ. પરંતુ આ દશા જોડલે અંશે હોય, તેટલે અંશે જીના કર્મની નિર્જરા અને નવાંતું રોકાઈ જવું થાય છે. માટે રાગદ્વેષ રહિત થવાની સ્થિતિ વધારવી. એટલે આ જગતને કર્મને વશ બાણી, દોરીસંચાથી હાલતું ચાલતું પણ પોતે તો જડજ છે એમ બાણવું. કર્મ રૂપી દોરીથી ચાલતાં જડ પુતળાંઉપર રાગદ્વેષ કરવો એ મૂર્ખાઈ નહિ તો બીજું શું? માટે તેજ પ્રમાણે મનમાં દૃઢ સમજી રાખવું અને વર્તન પણ તેમજ રાખવું—ક. રા. ૨ તથા ભા. ક.

હવે બંધનથી ક્યાંસૂધી મુકાતો નથી તે કહેછે.

તનુત્રયાવૃત્તો દેહી જ્યોતિર્મયવપુઃ સ્વયમ્ ।

ન વેત્તિ યાવદાત્માનં ક તાવદ્બંધવિચ્યુતિઃ ॥ ૭૩ ॥

અર્થ—આ ઔદારિક, તેજસ અને કાર્મણુ એ ત્રણ શરીરથી વિટાયલા પોતાના જ્ઞાનમય આત્માનો જ્યાંસૂધી બોધ નથી, ત્યાંસૂધી કર્મબંધનથી પોતે કેમ મૂકાય? ૭૩.

વિવેચન—એ ત્રણે શરીર, તે હું જ્યાંસૂધી મનાય, ત્યાંસૂધી બંધનથી ન મૂકાય અને બંધનથી ન મૂકાય ત્યાંસુધી ભવોભવમાં ભટકવું કેમ અટકે? માટે એ ત્રણેવતી થતી ક્રિયામાં હુંપણું નહિ રાખવું; અને તે બે રીતે બને, એક તો પોતાને પોતાના આત્મસ્વરૂપની ખબરહોય તો, તેપ્રમાણે વર્તવું, અથવાતો જેને પોતાના આત્મસ્વરૂપની ખબર છે,

તેને શરણે જઈ પોતાનું વર્તન તેના કલ્પા મુજબ ચલાવવું. તો તે પ્રમાણે વર્તાય. તેમાં પણ વિશેષ કરી કાર્મણુ શરીરનો વિચાર કરવાનો છે, એટલા માટે કે, તેજસ અને ઔદારિકનું પણ એ કારણ છે; અને જ્યાંસુધી જીવ સંસારી છે, ત્યાંસુધી તેનાથી તે જતું નથી. તેને પણ ઉપર દેખાડેલા બે પ્રકાર અને ત્રીજા આ શ્લોકથી પેહેલાના શ્લોકમાં તથા તેનાજ વિસ્તારરૂપે તેના વિવેચનમાં જણાવેલા ઉપાય પણ લાગુ પાડવા. ઉપાય અનેક છે, તથાપિ જે પોતાને પુણ્ય યોગે પ્રાપ્ત થાય, તેને કામે લગાડી આવા અભ્યાસમાં વિલંબ કરવો ભેદતો નથી.-ભા. ક.

આવા જ્યોતિર્ભય આત્માને બહિરાત્મા નથી બહુતો
તો તે શેને આત્મા બહુ છે ?

गलन्मिलदणुव्रातसन्निवेशात्मकं वपुः ।

वेत्ति मूढस्तदात्मानमनाद्युत्पन्नविभ्रमात् ॥ ૭૪ ॥

અર્થ—આ વિખરાઈ જતા અને વળી પાછા એકઠા થતા અણુ (પુદ્ગલ) ના સમૂહથી થયેલા આ શરીરનેજ અનાદિ કાળના વિભ્રમથી મૂઢ, આત્મા માની રહ્યો છે!!! ૭૪.

વિવેચન—પૂરાતું, ગળતું એવો જેનો સ્વભાવ તે પુદ્ગલ, એવાં પુદ્ગલો કેટલાંક ભેગાં થયાથી થએલું આ શરીર તે આત્મા મનાયો. અરેરે, આ તો પ્રિય વાંચનાર, આપણી સજડ બૂલ થઈ છે, પરંતુ તેનો શોક કરી બહુ રડી રહેવામાં માલ નથી. રડીને પણ ઉપાય કરવો. તે એજ ઉપાય કે હવે

એવી ભૂલ ન થવા દેવી. કર્મના દોરીસંચાથી ચાલતો પોતે હોતો ત્યાંસુધી એમ થયું. શું કરે? પરવશ થઈ ગયલો આપડો! હશે, પરંતુ હવે ઉપયોગ શૂન્ય ન થવું કે ફરીથી આ શરીર તે આત્મા મનાઈ જાય અને જ્ઞાનમય, આત્મા તો જાણે છે જ નહિ એમ થઈ જાય, તેની સંભાળ અવશ્યે રાખવી.—ભા.ક.

હવે નિશ્ચય મોક્ષ કોને છે અને કોને નથી તે કહે છે.

मुक्तिरेव मुनेस्तस्य यस्यात्मन्यचलस्थितिः ।

न तस्यास्ति ध्रुवं मुक्तिर्न यस्यात्मन्यवस्थितिः ॥ ૭૫ ॥

અર્થ—મુક્તિ તો તે મુનિને જ છે; કે જેની આત્મસ્વરૂપમાં અડોલ સ્થિતિ છે, પરંતુ જેની આત્મસ્વરૂપમાં અડોલ વૃત્તિ નથી, તેને નિશ્ચય મુક્તિ નથી. ૭૫.

વિવેચન—પ્રિય વાંચનાર, આપણે સાંભળીએ છીએ કે “મેરૂપર્યંત જેટલા ઓધા મોમતી” થાય, તોપણ મુક્તિ ન થાય. હવે વિચારો કે જ્યારે મેરૂપર્યંત જેટલા થાય, ત્યારે ચારિત્ર કેટલાં બધાં લીધાં હોય અને તે છતાં એવા એકલા દ્રવ્ય ચારિત્રથી મુક્તિ નહીં. તે છતાં જેઓને વિતરાગવચનમાં શ્રદ્ધા છે, અને ચારિત્ર ગ્રહણ કરે છે, તેઓને સંસારીની અપેક્ષાથી એમાં કર્મબંધન ઓછાં થવાનો સંભવ છે. પરંતુ આત્મતત્વની ખબરવિના તપશ્ચર્યાદિના પ્રભાવે દેવતાદિના પુદ્ગલિક ચુંથણાં કદાચ મળે, પરંતુ મોક્ષસુખની તો પ્રાપ્તિ આત્મજ્ઞાનવિના મુનિને પણ નથી, એમ નિશ્ચય લાગે છે. માટે આત્મજ્ઞાન કરવું અવશ્ય છે—ભા. ક.

યથાર્થ આત્મસ્વરૂપ જાણનારે આત્માને દેહથી જુદો જાણવો.

દૃઢઃ સ્થૂલઃ સ્થિરો દીર્ઘો જીર્ણઃ શીર્ણો લઘુર્ગુરુઃ ।

વપુષૈવમસંબંધં સ્વં વિદ્યાદ્વેદનાત્મકમ્ ॥ ૭૬ ॥

અર્થ—ત્યારે મજબૂત, જડો, સ્થિર, લાંબો, જૂનો, ક્ષણિક, મોટો, અને નાનો, એ સઘળા પર્યાય શરીરની સાથે જોડવા. જ્ઞાનાત્મક એવા પોતાના આત્માના એ પર્યાય છે. એમજ ન જાણવું. ૭૬.

માણસોનો સંસર્ગ એ સ્વસંવેદન આત્માનો અનુભવ કરવા.

દેતા નથી, માટે એકાંતમાં રહેવું એમ કહેછે.

जनसंसर्गवाक्चित्तपरिस्पंदमनोभ्रमाः ।

उत्तरोत्तरबीजानि ज्ञानी जनमतस्त्यजेत् ॥ ७७ ॥

અર્થ—માણસના સંસર્ગથી વાણી ને ચિત્ત ચંચળ થઇ મનને બ્રાંતિમાં રાખેછે; માટે જ્ઞાની પુરૂષે, ઉત્તરોત્તર એવી બ્રાંતિના બીજરૂપ માણસનો સંસર્ગ તજવો. ૭૭.

વિવેચન—આ શ્લોક આત્મજ્ઞાનના નવા અભ્યાસીને માટે છે અને જે ધ્યાનમાર્ગના નવા અભ્યાસી છે, તેણે લોકોનો સંસર્ગ બહુજ થોડો રાખવો.

પરંતુ દૃઢ અભ્યાસીને શું કરવું ? તે હવે કહેછે.

नगग्रामादिषु स्वस्य निवासं वेत्त्यनात्मवित् ।

सर्वावस्थासु विज्ञानी स्वस्मिन्नेवास्तविभ्रमः ॥ ७८ ॥

અર્થ—“પર્વત કે ગામ વગેરેમાં મારે વસવું” એ જેને

આત્મતત્ત્વની ખબર નથી તેને છે, પરંતુ જેને પરવસ્તુમાં પોતાપણુનો વિભ્રમ નથી, તેવા જ્ઞાનીએ તો સર્વ અવસ્થામાં પોતાના આત્મામાંજ વસવું. ૭૮.

હવે ભવનું ને ભવથી છુંટવાનું કારણ કહે છે.

આત્મેતિ વપુષિ જ્ઞાનં કારણં કાયસંતતેઃ ।

સ્વસ્મિન્ સ્વમિતિ વિજ્ઞાનં સ્યાચ્છારીરાંતરચ્યુતે ॥ ૭૯ ॥

અર્થ—આ શરીર તેજ આત્મા એવું જ્ઞાન તેજ ભવો-ભવનું કારણ છે, અને પોતાનો આત્મા તેજ હું, એવું વિશેષજ્ઞાન તે ભવોભવથી છોડનાર છે. ૭૯.

આત્માઽત્મના ભવં મોક્ષમાત્મનઃ કુરુતે યતઃ ।

અતો રિપુર્ગુરુશ્ચાયમાત્મૈવ સ્ફુટમાત્મનઃ ॥ ૮૦ ॥

અર્થ—જ્યારે આત્મા પોતેજ આત્માને ભવોભવમાં લદ્ય જાય છે અને મોક્ષેપણુ તેજ પહોંચાડે છે, એટલા માટે આત્માજ આત્માનો પ્રગટ રીતે શત્રુ પણ છે અને શુર, મિત્ર, પણ છે. ૮૦.

આત્માજ આત્માનો શુર ને શત્રુ છે.

આત્મજ્ઞાની, મરણ પાસે આવવું જોઈ શું કહે છે?

પૃથગ્દૃષ્ટ્વાઽત્મનઃ કાયં કાયાદાત્માનમાત્મવિત્ ।

તથા ત્યજત્યસંગોઽગં યથા વસ્ત્રં ઘૃણાસ્પદમ્ ॥ ૮૧ ॥

અર્થ—આત્મજ્ઞાની આત્માથી કાયાને જેમ ભૂદી ભૂએ-છે, તેમ કાયાથી આત્મા પાણુ ભૂદોજ માને છે. માટે મર-

જુપાસે હોય, ત્યારે અંગને એવી રીતે છોડી દે છે કે જાણે વિદ્યાથી ખરડાએલું વસ્ત્ર હોયની? ૮૧.

કોણ પોતાના સ્વરૂપથી પાછો પડતો નથી તે કહે છે.

અંતર્દૃષ્ટાત્મનસ્તત્ત્વં બહિર્દૃષ્ટા તતસ્તનુમ્ ।

ઉભયોર્ભેદનિષ્ણાતો ન સ્વલેદાત્મનિશ્ચયે ॥ ૮૨ ॥

અર્થ—જે દેહ અને આત્માનો ભેદ જાણવામાં નિપુણ છે, તે પોતાના અંતરમાં આત્મતત્ત્વને અને બાહ્ય શરીરને જુએ છે; આવી નિપુણ ભેદદૃષ્ટિથી તે પોતાના આત્મસ્વરૂપથી કોઈ દિવસે પાછો પડતો નથી. ૮૨.

આત્મજ્ઞાનીને આરંભમાં ને પછી જગત્ કેવું લાગે છે ?

તર્કયેજ્જગદુન્મત્તં પ્રાગુત્પન્નાત્મનિશ્ચયઃ ।

પશ્ચાલ્લોષ્ટમિવાચેષ્ટં તદ્દ્રષ્ટાભ્યાસવાસિતઃ ॥ ૮૩ ॥

અર્થ—જેને આત્મનિશ્ચય થાય છે, તેને પ્રથમ આ જગત્ ઉન્મત્ત જેવું લાગે છે, પરંતુ તેજ જગત્ આત્મદર્શનની દૃઢ વાસના થયા પછી, માટીનાં ઢેભાં જેવું લાગે છે. ૮૩.

આત્મા, શરીરથી ભિન્ન છે એવું માત્ર જોલવા કે સાંભળવાથી મોક્ષ નથી.

શરીરાદ્ધિન્નમાત્મનં શૃણ્વન્નપિ વદન્નપિ ।

તાવન્ન મુચ્યતે યાવન્ન ભેદાભ્યાસનિષ્ઠિતઃ ॥ ૮૪ ॥

અર્થ—આ શરીરાદિથી આત્મા જુદો છે. એવું માત્ર જોલવાથી કે સાંભળવાથીજ અંધનથી મુકાઈ મોક્ષ પામતો નથી.

પરંતુ જ્યારે વેદજ્ઞાનના અભ્યાસથી આત્માનો નિશ્ચય થાયછે, ત્યારેજ મોક્ષ પામેછે. ૮૪.

આત્મભાવના તેણે કેવી કરવી ?

व्यतिरिक्तस्तनोस्तद्वद्भावोऽयमात्मनात्मनि ।

स्वप्नेऽप्ययं यथाऽभ्येति पुनर्नागेन संगतिम् ॥ ૮૫ ॥

અર્થ—આ શરીરથી જુદા એવા આત્માની આત્મા વિષે એવી દૃઢ ભાવના કરવી કે સ્વપ્નમાં પણ હું શરીર છું, એવી પોતાને ફરીથી અંગસંગતિ ન થઈ જાય. ૮૫.

વિવેચન—આ અંતરું દોહન એટલે સાર એજ છે કે પુદ્ગલાનંદી મટી આત્માનંદી થવું અને પોતે જે જે અંશે પુદ્ગલાનંદી મટતો જશે, તેમ તેમ તે પોતાના ભવભ્રમણુ ઘટાડતો જશે અને આત્મનિશ્ચય કરી જ્યારે જાગૃત કે સ્વપ્નમાં પણ પુદ્ગલાનંદ ન થાય અને પોતાના સ્વભાવમાં (પછી, આજથી, કાલથી, ૧૦૦ વર્ષ પછીથી કે કરોડ વર્ષ પછી પણ) રહે, ત્યારે તેને અવશ્ય ભવનો છેરો બહુજ નજીક આવી પરમાનંદ પદ પામવાનું સુલભ થઈ જશે.—ભા. ક.

પછી વ્રતવિકલ્પો પણ તજવા.

यतो व्रताव्रते पुंसां शुभाशुभनिबंधने ।

तदभावात्पुनर्मोक्षो मुमुक्षुस्ते ततस्त्यजेत् ॥ ૮૬ ॥

અર્થ—અવ્રતથી પાપનો બંધ, ને વ્રતથી પુણ્યનો બંધ અને એ બેઉનો એટલે પુણ્યપાપનો અભાવ એ મોક્ષ માટે મુમુક્ષુએ એ બેઉનો ત્યાગ કરવો. ૮૬.

પરંતુ તે ત્યાગ કેવા ક્રમથી કરવો ? તે હવે કહેજો.

પ્રાગસંયમમુત્સૃજ્ય સંયમૈકરતો ભવેત્ ।

તતોઽપિ વિશ્લિષેત્ પ્રાપ્ય સમ્યગાત્મન્યવસ્થિતિમ્ ॥૮૭॥

અર્થ—પ્રથમ અત્રતિપણું છોડી વ્રતમાં મગ્ન થવું અને જ્યારે સમ્યગાત્મામાં યથાર્થ સ્થિતિ થઈ કે પછી વ્રતને પણ છોડી દેવાં. ૮૭.

વિવેચન—જ્યાંસુધી આત્મજ્ઞાન ન થયું હોય ત્યાંસુધી ઈન્દ્રિયો વગેરે બહુ ચંચળ હોયછે. અને એ જ્ઞાન થયા પછી પણ પૂર્વના અભ્યાસથી પરવસ્તુમાં રાગદ્વેષ થઈ આવેછે. માટે આત્મજ્ઞાનના અભ્યાસીએ આ વાત ખૂબ ધ્યાનમાં રાખવાની છે કે, જ્યાંસુધી સ્વરૂપ ઓળખાઈ તેમાંજ રમણતા ન થાય ત્યાંસુધી વ્રતને તજવાં નહીં અને જે ઉતાવળ કરી તજ દેશે તો, જે લાભ સ્વરૂપ સ્પર્શથી થયો હશે, તે પણ ખોઈ દઈ પડવાઈ થઈ જશે, માટે પ્રિય વાંચનાર, વ્રતને છોડતાં બહુ વિચારજે. જ્યારે તારો આત્મા વ્રતવિના પણ વ્રતના સાધ્યમાં રહે, ત્યારેજ તું વ્રત છોડજે. આમાં ઉદાહરણ,—એકે જેમ આપણે રસ્તામાં જતાં છુટા સિંહથી ખીહીને ઘરમાં ભાગી જઈએ છીએ, પરંતુ તેને પાંજરામાં પુરેલો હોય, તો તે ભયંકર હોવા છતાં આપણે ઘરમાં નાશી જવાની જરૂર નથી. તેમ આપણને જે અહિંસા મહાવ્રત દ્રવ્યથી હોય તોપણ આપણાથી કોઈ પણ પ્રાણીને ભય પામવાનું રહે નહિ, કારણ કે આપણે વ્રતરૂપ પાંજરામાં હોવાથી બિચારા ખીજ

જંતુઓને અભયદાન મળેછે. પરંતુ એ મહાવ્રત પાળતાં જ્યારે આપણામાં એવી શક્તિ સ્ફુરે કે, આપણાથી ભય પામતા પ્રાણી આપણા ખોળામાં આવી રહે, એટલુંજ નહિ પરંતુ વિરૂદ્ધ સ્વભાવવાળા પણ પોતાનું વૈર છોડવાની યુદ્ધિવાળા, આપણને જોતાંજ ધર્મ રહે, ત્યારે આપણમાં અહિંસાભાવ પ્રગટ થયો કેહેવાય, અને તે વખતે દ્રવ્યથી અહિંસાવ્રત આપણે છોડી દઇએ, તોપણ આપણે અહિંસાવ્રતમાંજ છીએ. કારણકે ભાવ અહિંસા આત્માનો સ્વભાવ છે. તેથી તે ન છૂટે પણ વિભાવ છૂટે માટે વ્રત છોડતાં પોતાના આત્માની ખૂબ વિચિક્ષણતાથી પરીક્ષા કરવી જોઇએ.—ભા.ક.

જાતિ અને લિંગના આગ્રહથી પણ મોક્ષ નથી તે કહેછે.

જાતિર્લિંગમિતિ દ્વંદ્વમંગમાશ્રિત્ય વર્તતે ।

અંગાત્મકશ્ચ સંસારસ્તસ્માદેતદ્વયં ત્યજેત્ ॥ ૮૮ ॥

અર્થ—જાતિ અને લિંગ એ બે દેહને આશ્રીને રહ્યાં છે, અને એજ દેહ તેજ સંસાર છે, માટે જાતિને લિંગનો (પરમાર્થ દૃષ્ટિવાળાએ) આગ્રહ કરવો નહિ. ૮૮.

વિવેચન—જાતિ એટલે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રી, વૈશ્ય, શૂદ્ર, વૈષ્ણવ, ઇત્યાદિ, અને લિંગ એટલે સ્ત્રી, પુરૂષ, નપુંસક અથવા સાધુ, સંન્યાસી, ઇત્યાદિ. હવે એ બ્રાહ્મણાદિ જાતિ અને સાધુઆદિ લિંગ, એ ખરૂં પૂછોતો તે દેહને છે. આત્મા કંઈ બ્રાહ્મણ નથી, સાધુ નથી, સંન્યાસી નથી. માટે એવોજ

આગ્રહ કરીએ કે ફક્ત અમુક જ્ઞાતિ ને અમુક લિંગવાળાજ મોક્ષે જાય, તો એ દુરાગ્રહ છે. પરંતુ જેને આત્મસ્વરૂપની યથાર્થ ખબર છે, તે ગમે તે જ્ઞાતનો હોય, ગમે તો સ્ત્રી હોય કે ગમે તો પુરૂષ હોય, ગમે તો સાધુ હોય ને ગમે તો શ્રાવક હોય, ગમે તો ફકિરી પોશાક પેહેરતો હોય અને ગમેતો ભગવાં પેહેરતો હોય, તેને પણ મોક્ષ થવામાં બાધ નથી. પરંતુ આત્મસ્વરૂપ યથાર્થ સ્વસંવેદન થવું જોઈએ. જૈનશાસ્ત્ર જેમ આ બાબતમાં ઉદારબુદ્ધિવાળું છે, તેમજ પરમેશ્વરની બાબતમાં પણ ઉદારબુદ્ધિવાળું છે. શ્રીમદ્દેવમંદ્રાચાર્ય કહે છે કે, આ જીવને ભવોભવમાં ભટકાવનાર રાગ દ્વેષ છે, અને એ ભવ ઉત્પન્ન કરનાર રાગદ્વેષનાં બીજો જેનાં બળી ગયાં છે, તે જોઈએ તો શિવ હોય, જોઈએ તો વર્ધમાન હોય, જોઈએ તો, વિષ્ણુ હોય, તેને મારો નમસ્કાર છે. હવે માત્ર જોવાનું એટલુંજ છે કે રાગદ્વેષ બીજા દેવને છે યા નહિ, અને જ્ઞાતિ, લિંગ જેમ શ્રાવક, કે સાધુ મુનિરાજને છે, તેમ બીજાને પણ છે; માટે આત્મસ્વરૂપને યથાર્થ તે જાણ-એ છે યા નહિ તેની પરીક્ષા કરવામાં વિચિક્ષણ થવું જોઈએ. પરંતુ ખોટો આગ્રહ કરી પરનિંદામાં તો નજ પડવું. અંતરાત્માએ તો બનતાં સુધી બીજા ઉપર કરુણાબુદ્ધિ દાખવવી. તે ન રહે તોજ ઉપેક્ષા કરવી કારણકે એજ તેને શ્રેયસ્કર છે અને જે અંતરાત્મા ન હોય, છતાં દ્રવ્ય સમ્યક્ત્વવાન હોય, તેને પણ મારી એજ ભલામણ છે કે અન્ય દર્શનનો પરિચય ન કરવો, પરંતુ તેની નિંદા કરી પોતાના

આત્માને રાગદ્વેષથી કાળો ન કરવો, હા યથાર્થ સમય ભેઠ બોલવું, વર્તવું, પરંતુ તેમાં પોતે ભેવું કે મને રાગદ્વેષ થાય છે કે નહિ! જે રાગદ્વેષ થતા હોય તો મધ્યસ્થજ રહેવું. દ્રવ્ય સમ્યક્ત્વાન સુદેવ, સુગુર, ને સુધર્મને જાણે છે, તેણે તો પોતાના સાધ્ય તરફ દૃષ્ટિ રાખવી કે, અમારા દેવ, ગુરુ ને ધર્મ કેવા છે? ખરૂં પૂછો તો દેવ ગુરુ ને ધર્મને અનુસરનારા, ધર્મને અર્થે શાસન, તાડન, તર્જન વગેરે કરે, પરંતુ જેને શાશનાદિ કરે તેના ઉપરથી, પણ તેની કચ્છાબુદ્ધિ ન જાય. તેને શાશનાદિ કરવામાં પણ તેનું હિત હોય. મને તો આમ મારી મતિ કલ્પનાથી સુઝયું છે. યથાર્થ જ્ઞાની મહારાજ કે ગીતાર્થ મહારાજ જાણે. આ સંબંધમાં તેનું જે વચન હોય તે મને પણ પ્રમાણ છે.— ભા. ક.

જેમ ભતિ અને ક્ષિગતું કહ્યું તેમજ અનાત્મદર્શને દેહને વિષે બીજે પણ કેવો વિપરીત થાય છે તે કહે છે.

અભેદવિદ્યથા પંગોર્વેત્તિ ચક્ષુરચક્ષુષિ ।

અજ્ઞેઽપિ ચ તથા વેત્તિ સંયોગાદ્ દૃશ્યમાત્મનઃ॥૮૯॥

અર્થ—જેને ભેદજ્ઞાન નથી, તે જેમ પાંગળાની દૃષ્ટિ આંધળાને આરોપે છે, તેમજ આત્મા અને દેહના સંયોગથી આત્માની દૃષ્ટિ દેહને વિષે આરોપે છે. ૮૯.

વિવેચન—કોઈ પાંગળો આંધળાને ખભે બેસી આલ્યો જાય છે. હવે દેખે છે તો પાંગળો પણ એમ કહે કે આંધળો દેખે છે, તેમ જેને આત્માના સ્વરૂપની ખબર નથી, તે આત્માનું ભેવું તે, શરીરની આંખને આરોપે છે. આંખ તો આ

જીવ શરીરમાંથી છુટયા પછી પણ હોય છે છતાં જીવ જો શરીરમાં ન હોય તો, તે દેખતો નથી. માટે દેખનારી આંખ નથી, પણ આત્મા છે. આંખ તો એક દ્વાર છે, જેથી આત્મા વખતે ખેંચાઈ પરવસ્તુને વિષે મોહ પામેછે અને સદ્ વિચારવાન હોય તો, શુભ નિમિત્ત લઈ તેજ દ્વારથી મોહથી છુટવાને યોગ્ય થાય છે. પરંતુ આત્મદર્શનને માટે તો અંતરાત્મતત્ત્વ છે ને તે સ્વપદનો સાક્ષીભૂત જણાય છે.—ભા.ક.

પરંતુ આત્મદર્શનને તેવા વિષયાંસ થતો નથી.

ભેદવિન્ન યથા વેત્તિ પંગોશ્ચક્ષુષ્યચક્ષુષિ ।

જ્ઞાતાત્મા ન તથા વેત્તિ તત્કાયે દૃશ્યમાત્મનઃ॥૯૦॥

અર્થ—પરંતુ જેને આંધળા ને પાંગળાના ભેદની ખબર છે, તે આંધળાની દૃષ્ટિ જેમ પાંગળાને આરોપતો નથી. તેમ જેણે આત્માને જાણ્યો છે, તે આત્માની દૃષ્ટિ શરીરને નહિ આરોપે ૯૦.

વિવેચન—કોઈપણ દેખતો માણસ, આંધળાના ખભા ઉપર બેઠેલા પાંગળાને જોતો દેખે, તે આંધળો જુએછે એમ કહેશે નહિ, તેમજ જેને પોતાનું આત્મતત્ત્વ જોવાને દિવ્ય ચક્ષુ છે, તે જડ એવા શરીરને જોનાર છે એમ નહિ માને. એ જડનો તથા પોતાના સ્વતત્ત્વનો જોનાર સાક્ષી પોતાનો આત્માજ છે, એમ જ્ઞાની તો જાણી લેશે.— ભા. ક.

જ્ઞાની અને અજ્ઞાનીને જગૃત અને સ્વપ્નાવસ્થા કેવી છે.

મત્તોન્મત્તાદિચેષ્ટાસુ યથાઽજ્ઞસ્ય સ્વવિભ્રમઃ ।

તથા સર્વાસ્વવસ્થાસુ ન ક્વચિત્તત્ત્વદર્શિનઃ ॥ ૯૧ ॥

અર્થ—જે અજ્ઞાની છે, તેને જાગૃત ને ઉન્મત્ત આદિ અવસ્થા એ હું એવો વિભ્રમ થાયછે, પરંતુ જે તત્વદર્શી છે, તેને સર્વ અવસ્થામાં એવું બિલકુલ થાયજ નહિ. ૯૧.

ધણું શાસ્ત્ર ભણે, પણ શરીરને આત્મા માનનારને મોક્ષ ન થાય.

દેહાત્મદગ્ ન મુચ્યેત ચૈજ્ઞાગર્તિ પઠત્યપિ ।

સુષોન્મત્તોઽપિ મુચ્યેત સ્વસ્મિન્નુત્પન્નનિશ્ચયઃ ॥ ૯૨ ॥

અર્થ—આ શરીર એજ આત્મા એવું જોનાર માણસ જોઈએ તો જાગે, ને જોઈએ તો શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરે, તોપણ (સાધ્યની ખબર ન હોવાથી) કર્મના બંધનથી મુકાય નહિ; અને જેને પોતાના સાધ્ય એવા આત્માનો પોતાનામાંજ નિશ્ચય થયો છે, તે જોઈએ તો સુતો હોય, જોઈએ તો ઉન્મત્ત હોય તથાપિ તે બંધનથી મુકાયછેજ. ૯૨.

વિવેચન—સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્તિ એટલે અંતરાત્મવૃત્તિ ન્યાં-સુધી ન થઈ હોય, ત્યાંસુધી ધણું શાસ્ત્ર ભણનારા જીવતા ફોનોઆફ જેવા છે. જેમ ફોનોઆફમાં જે શબ્દો બોલાયેલા હોય, તે પાછા તેવાને તેવા કહી જાય, તેમ આ માણસો પણ ખીજ શાસ્ત્રકારોનું બોલવું તેવુંને તેવું બોલી જાયછે. અને જે સમ્યક્ત્વ આવ્યું હોય તો, વસ્તુ સ્વરૂપને નાના પ્રકારે કહેતો જાય; ને પછી તેમાં શાસ્ત્ર સમ્મત કેમ છે તે દાખવતો જાય. કારણકે અનુભવ જે શાસ્ત્રકારને છે, તેમ પોતાને પણ થયો છે.

જ્ઞાનભંડાર ઉઘડતાં એમ માણુમ પડે છે કે, ક્ષયોપશમ ટાણે પણ અનુભવ છે, અને તે સિવાયના ખીજ સમ-

યમાં ક્ષયોપશમના ટાણુને દૃઢ સ્મૃતિમાં લાવી તેમાં શ્રદ્ધા કરવામાં આવે તો પાછો ક્ષયોપશમ આવી ઉભો રહે છે.

હવે અંતરાત્માને પરમાત્મા થવાના બે ઉપાયમાંનો એક કહે છે.

આત્માનં સિદ્ધમારાધ્ય પ્રાપ્નોત્યાત્માઽપિ સિદ્ધતામ્ ।

વર્તિઃ પ્રદીપમાસાદ્ય યથાઽભ્યેતિ પ્રદીપતામ્ ॥ ૯૩ ॥

અર્થ—આત્મા પોતાથી ભિન્ન એવા સિદ્ધ અર્હદાત્માની આરાધના કરતો કરતો પોતે પણ સિદ્ધ અર્હદાદિ થાયછે; જેમ વાટ દીવાને પામી પોતે પણ દીવારૂપ બની જાય છે. ૯૩. હવે અંતરાત્મા પોતાનું જ ધ્યાન કરતાં પરમાત્મા થાયછે, તે કહે છે.

આરાધ્યાત્માનમેવાત્મા પરમાત્મત્વમશ્રુતે ।

યથા ભવતિ વૃક્ષઃ સ્વં સ્વેનોદ્વૃષ્યહુતાશનઃ ॥ ૯૪ ॥

અર્થ—અથવા આત્મા અંતરાત્મા થઈ પરમાત્મત્વ એટલે પોતાના શુદ્ધસ્વરૂપની ભાવના કરી, તેમાંજ લય લગાવી દે તો, તે પરમાત્મા થઈ જાય. જેમ, લાકડું પોતે જ લાકડાની સાથે ધસવાથી અગ્નિ પ્રગટ થાયછે. ૯૪.

ઉપસંહારરૂપ ફલ કહે છે.

ઈત્યં વાગ્ગોચરાતીતં ભાવયન્ પરમેષ્ઠિનમ્ ।

આસાદયતિ તદ્યસ્માન્નભૂયો વિનિવર્તતે ॥ ૯૫ ॥

અર્થ—આ પ્રમાણે વાણીથી નહીં વર્ણવી શકાય એવી પરમાત્મની ભાવના કરતાં કરતાં. પોતેજ પરમાત્મરૂપ બને છે; અર્થાત્ મોક્ષ-લક્ષ્મીને પામેછે કે જ્યાંથી ફરી પાછું ભવસમુદ્રમાં પડવાનું નથી. ૯૫.

આત્મા સર્વદા એકાંતમુક્ત છે એમ માનનારા સાંખ્યમતને
નિરાસ્ત કરેછે.

અયત્નજનિતં મન્યે જ્ઞાનિનાં પરમં પદમ્ ।

ચેદાત્મન્યાત્મવિજ્ઞનમાત્રમેવ સમીહતે ॥ ૯૬ ॥

અર્થ—આત્મામાં આત્માનું જ્ઞાન માત્ર બસ છે. એમ
જો ઇચ્છા રાખે તો હું એમ માનું છું કે જ્ઞાનીનું પદ અ-
યત્ન સાધ્ય છે. ૯૬.

વિવેચન—સાંખ્યમતપ્રમાણે આત્મા નિત્યમુક્ત હોય
તો પછી મોક્ષને માટે પ્રયાસ કરવાની જરૂર શી? પરંતુ
તે નિત્યમુક્ત નથી, માટે આપણે મુક્ત થવા પ્રયાસ કરવો
પડેછેજ, પણ પછી સહજ આનંદરૂપ થઈ રહેછે.

મરણ પછી પરમાત્માનો અભાવ છે એમ કહેનારને કહેછે.

સ્વપ્ને દૃષ્ટવિનાશોઽપિ યથાઽઽત્મા ન વિનશ્યતિ ।

જાગરેઽપિ તથા ભ્રાંતેરુભયત્રાવિશેષતઃ ॥ ૯૭ ॥

અર્થ—સ્વપ્નમાં દેખેલી વસ્તુના વિનાશથી કંઈ આ-
ત્માનો નાશ થતો નથી. તેમજ જાગૃતમાં ભ્રાંતિથી દેખેલી
વસ્તુના નાશથી પણ કંઈ આત્માનો નાશ નથી થતો, કારણ
કે બેઉમાં વિપર્યાય સમાન છે. ૯૭.

વિવેચન—જન્મમરણ જાગૃતમાં દેખાય છે તે બેઉના
નાશથી તેજ રીતે આત્માનો નાશ નથી થતો કારણ કે તે
અનુભવરૂપ જાગૃત અવસ્થામાં જન્મમરણનો આત્મા, દ્રષ્ટા,
જ્ઞાતા થઈ રહેછે. અમેરિકામાં યુનાઇટેડસ્ટેટમાં મિચિગન ના-

મનું એક રળિઆમણું સંસ્થાન છે. આ સંસ્થાનનું મુખ્ય શહેર ડિરોહ્ટ છે, તેમાં ડાક્ટર મેડો ને તેમનાં પત્ની રહે- છે. આ બન્ને જે મારાં બેન ને બનેલી છે, તેઓ મારા શિષ્ય વર્ગમાં હતાં. તેમને ઘેર વર્ગમાં હું ધ્યાનનો પાઠ આપતો હતો. હવે બનાવ એવો બન્યો કે, મારાં બેન મિસીસ મેડોનું પોતાના લગ્ન વખતે ભેટ મળેલું, એક ઘણુંજ સુંદર, પુષ્પ- પાત્ર (Wedding-vase) એક ટેબલપર પડેલું હતું. તે વર્ગમાં આવનાર એક ગૃહસ્થના અથડાવાથી કુટી ગયું. પુષ્પ- પાત્ર સાઠ ડાલર (એકસો એંશી રૂપીઆ)નું હતું. આ કુટી જતાં મારાં બેન બોલી ઉઠ્યાં કે “મારા હૃદયના ચૂરેચૂરા થઈ ગયા.”

ત્યારે ભાષાંતર કર્તાએ તેમને કહ્યું કે, બેન ! લગ્નમાં ભેટ આવેલું પુષ્પપાત્ર કુટી ગયું. હવે વિચારો કે તે લગ્નની સુખ- રૂપ હૈયાતીને માટે જે આપેલું હતું તે પાત્ર કુટીગયું, પણ બેન લગ્ન કાંઈ કુટી ગયું છે? મારા બનેલી ડાક્ટર તો તમને વધારે આહેછે, અને તમારૂં પુષ્પપાત્ર કુટી જવાથી તમારા- પર દયા આવવાને લીધે, તમારા ઉપરનો પ્રેમ સુદૃઢ થતો જાયછે. માટે જેને માટે પુષ્પપાત્ર મળ્યું તે તો ઉલટું કાયમ અને મજબુત થયું જણાય છે.

વળી દરેક વસ્તુ જેને લોકો ભ્રાંતિથી નાશ પામેછે એમ કહેછે, તે નાશ નથી પામતી પણ તેનું સ્વરૂપ વધારે સુંદર થવાને દૃષ્ટિથી જરા દુર રહી બીજી તરફથી આવે છે. તેમ તમારૂં પુષ્પપાત્ર પણ વધારે સુંદર થવાને ગયું છે. બેન મિ-

સીસ મેડોએ પ્રશ્ન કર્યું કે, એવી ખાત્રી કેમ થાય કે, તે વિશેષ સુંદર થવાને ગયું છે ?

લાલને કહ્યું, જુઓ બેન આપણા અમેરિકામાં ૨૫ વર્ષ ઉપર જે પુષ્પપાત્ર હતાં તે કેવાં બેડોલ હતાં; અને તે વખતે આપણને સુંદર લાગતાં હતાં; તે કુટી ગયાં તો આજે આવાં સારાં બન્યાં. તેમજ હમણાં જે પુષ્પપાત્ર કુટી જાય છે, તે વધારે સારાં ને મજબુત થવાને કુટી જાય છે. માટે દિલગીર થવાને બદલે હર્ષ થવો જોઈએ.

વળી તમે જોને ત્યાં રહી સ્ટેન્થોગ્રાફી (ચિન્હાક્ષર લેખન-વિદ્યા)ના ધંધામાં તમારા ઉપરીને સંતોષ આપવાથી તે તમને ભેટ મળ્યું હતું. માટે તે પુષ્પપાત્ર તમારી ચિન્હાક્ષર લેખનવિદ્યાએ ઉત્પન્ન કર્યું એમ કહેવાય તો તે ચિન્હાક્ષર લેખનવિદ્યા તો કાંઈ કુટી નથી ગઈ. એણેતો પુષ્પપાત્ર મળ્યા પછી પણ એવાં ઘણાંએ પુષ્પપાત્ર મળે, એટલા ડાલર ઉત્પન્ન કર્યા અને હજી કરે છે, અને ધીરજ રાખશો તો એ પુષ્પપાત્ર સુંદર બની રહે એટલામાંજ તમારી ચિન્હાક્ષર લેખનવિદ્યાની ટંકશાળમાંથી નવું સુંદર બનેલું પુષ્પપાત્ર લઈ શકાય, એટલા ડાલરો નીકળી પડશે.

પ્રિય વાંચનાર ! વસ્તુઓ સઘળી આપણામાં ભરેલા અનંત વીર્યને લીધે, આપણી પાસે ખેંચાઈ આવે છે અને તે જ્યારે ચર્મચક્ષુથી દુર થાય છે, ત્યારે પણ અંતરાત્મથી દેખાતા આત્માના વીર્યથી દુર થતી નથી. આત્મા તો જાણે છે, જુએ છે અને એ ઉભયવડે આનંદ પામે છે.

શુદ્ધ આત્માને કેવો બહુવો તે કહેછે.

अतीन्द्रियमनिर्देश्यममूर्त्तं कल्पनाच्युतम् ।

चिदानंदमयं विद्धि स्वस्मिन्नात्मानमात्मना ॥ ૧૮ ॥

અર્થ—ઇન્દ્રિયોથી અગોચર, અતાવી ન શકાય એવો અ-
રૂપી, કલ્પનારહિત, ચિદાનંદમય એવા આત્માને આત્મામાંજ
તું બહુ. ૯૮.

- આત્માને આત્મારૂપે બહુનારનેજ મોક્ષ છે, તે કહેછે.

मुच्येताधीतशास्त्रोऽपि नात्मेति कलयन्वपुः ।

आत्मन्यात्मानमन्विष्यन् श्रुतशून्योऽपि मुच्यते ॥૧૯॥

અર્થ—આ શરીર એજ આત્મા છે, એવું બહુનાર શાસ્ત્ર
બહુલો હોય, તોપણ કર્મબંધનથી મુકાય નહિ, પરંતુ શાસ્ત્ર
ન બહુલો હોય તથાપિ આત્માને વિષે આત્માની શોધ કરનારો
કર્મબંધનથી મુકાય ખરો ! ૯૯.

વિવેચન—પરંતુ શાસ્ત્ર બહુલો હોય અને વળી આત્માને
વિષે ખોળ કરતો હોય તો, તેને બંધનમુક્ત થવામાં ઉપર
કહેલા બેઉ કરતાં વિશેષ સુલભતા થાય.

“ માસતોસ માસરોસ ”નામના ઋષિ આત્મામાંજ ર-
હેલા ભાવકર્મરૂપ રાગદ્વેષને મુકી દેતાં, કેવલજ્ઞાન પામ્યા.
અને તેમના ગુરુભાઈ ધણાં શાસ્ત્રો બહુલા છતાં મુક્ત ન
થયા માટે શાસ્ત્ર નહિ બહુવું એમ અહીં કહેવાની મતલબ
નથી, પરંતુ બહુને પણ આત્માર્થના ખપી થવું. આત્માર્થી
થવામાં કદાચ આ ઉપાય કંઈક લાગુ પડે. પહેલાં તો જે

સાંસારિક વસ્તુઓમાં પોતાને લાગતું વળગતું નથી, તેવી પરિચિતા મુકવી. આમ કરવાથી અનર્થદંડનાં પાપ લાગતાં હોશે, તે લાગતાં બંધ થશે. ત્યારપછી ભોગચિંતા મુકવી કારણ કે ભોગ ક્ષણભંગુર છે. ત્યારપછી મોહચિંતા મુકવી, એટલે અરે મેં આટલાં બધાં કર્મ કર્યાં છે, હું તેમાંથી ક્યારે છુટીશ? એમ કરી રોજ રોઈ રોઈ બેસી ન રહેવું, પરંતુ વીર્ય બળવાન કરી મોહને હટાવવો. આ પ્રમાણે અધમમાં અધમ પરિચિતા, પછી અધમ એવી કામચિંતા, પછી મધ્યમ એવી મોહચિંતા મુકાય, પછી માત્ર પોતાના આત્મસ્વરૂપની જ ચિંતા કરવી, એટલે તેનું જ ચિંતવન કરવું, તેની જ ચર્ચા કરવી, તેને માટે જ ભણવું. પ્રથમ અશુભ ક્રિયામાંથી નિવૃત્ત થઈ, શુભ ક્રિયાઓ કરવી અને શુભ ક્રિયામાં આ પ્રકારે આત્મતત્ત્વ જાણવું; જણાયા પછી તેમાં જ રમણતા થઈ રહે, રમણતા થતાં સ્વપ્નમાં પણ પરવસ્તુમાં રાગદ્વેષ ન થાય, આટલે સુંધી ચેતન ચડે, ત્યારે આત્મચિંતા પણ મુકવી. એટલે તેમાં જ સ્થિર થવું, એટલે સવિકલ્પસમાધિ મૂકી નિર્વિકલ્પસમાધિમાં આત્મા દાખલ થશે એમ થતાં થોડા જ ભવમાં જ્ઞાનમય, દર્શનમય, આનંદમય, આરિત્રમય, વીર્યમય, અરૂપી, અગુરૂલધુ સાદિઅનંત એવો આત્મા પોતાના સ્વસ્વરૂપે થઈ રહેશે. પરંતુ આ પરમ સ્થિતિ પામવી પોતાના સામર્થ્યમાં હોવા છતાં મન, વચન, કાયા-ને ઉપરપ્રમાણે ન પ્રવર્તાવનારને તો એ જ ભવભ્રમણ કે વખતે મેરૂપર્યંત જેટલા ઓધામોમતી પણ થાય. માટે

યથાશક્તિ ત્રણે કરણે આ પ્રયોગ કરી તેનો પરમ આસ્વાદ લઈ જોવો કે જેથી દુઃખમય જઈ આનંદમય થવાય.—ભા.ક.

હવે આત્માનંદ કેમ આપવો તે કહેછે.

પરાધીનસુખાસ્વાદનિર્વેદવિશદસ્ય તે ।

આત્મૈવામૃતતાં ગચ્છન્નવિચ્છિન્નં તમિષ્યતે ॥ ૧૦૦ ॥

અર્થ—પરવસ્તુના સ્વાદમાં વિરાગવાન થવું, એટલે આત્મા પોતેજ પોતાનામાં રહેલા અમૃતનો સ્વાદ હળવે હળવે લેતો જશે ને પછી તે સ્વાદનો અંતજ નહિ આવે. ૧૦૦.

યોગીએ આરંભમાં દુઃખથી પણ તત્વને જાણવું.

યદભ્યસ્તસુખાજ્ઞાનં તદુઃખેનાપસર્પતિ ।

દુઃખૈકશરણસ્તસ્માદ્ યોગી તત્ત્વં નિરૂપયેત્ ॥ ૧૦૧ ॥

અર્થ—જે સુખી અવસ્થામાં જ્ઞાન આવ્યું હોય, તે કંઈ દુઃખ આવતાં આવ્યું જાય છે, માટે આત્માહ્યાસી યોગીએ દુઃખ પામવા છતાં પણ આત્મતત્ત્વનું શોધન કરવું. ૧૦૧.

હવે ઉપસંહારરૂપ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ કથન કરી અંત સમાપ્ત કરેછે.

નિખિલભુવનતત્ત્વોદ્ધાસનૈકપ્રદીપં—

નિરૂપમમધિરૂઢં નિર્ભરાનંદકન્દમ્ ।

પરમમુનિમનીષોદ્ધેદપર્યંતભૂતં—

પરિકલય વિશુદ્ધં સ્વાત્મનાત્માનમેવ ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થ—આ આત્મતત્ત્વ કેવું છે કે આખા વિશ્વનાં તત્ત્વો-

ને તો જાણે ભાસનરૂપ કરી દેતું હોયની? એવા પ્રતીપ-
ના સરખું છે, એ આત્મતત્વને જગતની કોઈ વસ્તુની ઉ-
પમા અપાય નહિ તેવું હોવાથી નિરૂપમ છે. પરમાત્મરૂપ
પરિપૂર્ણ ભરેલા આનંદના સમુદ્રસરખું પરમમુનિની બુદ્ધિને
પ્રકાશ આપનાર અને દ્રવ્યભાવ કર્મથી રહિત એવું વિશુદ્ધ
છે, તેને તું તારા આત્માવડેજ ઓળખ. ૧૦૨.

એજ ધર્મધ્યાન અને શુક્લધ્યાનનું ધ્યેય છે એમ કહેછે.

इति साधारणं ध्येयं ध्यानयोर्धर्मशुक्लयोः ।

विशुद्धिः स्वीयभेदेन भेदः सूत्रे निरूपितः ॥૧૦૩॥

અર્થ—આ આત્મતત્વ ધર્મધ્યાન તેમજ શુક્લધ્યાનનું
સમાન ધ્યેય^૧ છે પરંતુ તેની વિશુદ્ધિ જેવા જેવા ધ્યાનમાં
હોય તેવી તેવી હોય છે, એ વિશુદ્ધિનો સંપૂર્ણ ભેદ સુત્રો-
ની અંદર કહ્યો છે.

इत्याचार्यश्रीशुभचंद्रविरचिते योगप्रदीपाधिकारे

शुद्धोपयोगविचारप्रकरणं समाप्तम्

॥ शुभं भूयादध्येतुरध्यापकस्य च ॥

૧ જે તત્વનું ધ્યાન કરતું તે ધ્યેય, અહીં શુદ્ધ ચૈતન્યમય આત્મા
એજ ધ્યેય છે.

The Truth Face to Face.

In me there shines the Soul of whole,
Encent'ring and encircling all.
'Twixt God and man there is no wall,
Effect and cause in me e'er roll.

પરમાત્માનુભવ.

મને કોઈ કે'તું જગત ખોટું,
તેતો મેં હવે જાણ્યું;
મને કોઈ કે'તું જગત સાચું,
તે પણ મેં હવે જાણ્યું.
કદી ખોટું તો મારે શું?
કદી સાચું તો મારે શું?
નથી થાતું નથી જાતું,
હુંમાં હું સમાયો છું.
અખંડ આ સ્થિર જ્ઞેતિમાં,
નથી થાતું નથી જાતું.
પદ્મપિણી }
હૃદય-ગુફામાં }
યોગાનુભવ. } Lily Dale N. Y.
U. S. A.
January 21st 1900.

જ્ઞાનાર્ણવરૂપ ક્ષીરસમુદ્રમાંથી નીકળતું નવનીત.

અહોઽનંતવીર્યોઽય, માત્મા વિશ્વપ્રકાશકઃ ॥

ત્રૈલોક્યં ચાલયત્યેવ, ધ્યાનશક્તિપ્રભાવતઃ ॥

અર્થ—અહો અનંત વીર્યવાળો, અને સકળ વિશ્વનો
પ્રકાશક એવો આ આત્મા પોતાની ધ્યાનશક્તિના અળથી
ત્રણે લોકને ચલાવે છે.

શ્રીમદ્ શુભચંદ્ર જ્ઞાનાર્ણવ.

નવીન પ્રસિદ્ધિ

અધ્યાત્મમાળા.

સર્વીર્ય ધ્યાન:—ભાષાંતરકાર વી. રા. ગાંધી

વિવેચક, લાલન.

... .. છપાય છે.

શુદ્ધોપયોગ:—તૃતીયાવૃત્તિ, કિમ્મત દોષવાન ઉપર

એકવાર પણ કરણા

... ..

આનંદધન બહોતરી:—વિસ્તારપૂર્વક વિવેચનસહિત. હવે પછી.

સ્વાનુભવદર્પણ:—ભાષાંતરકાર મા. ઘે. વિવેચક લાલન. તૈયાર થાયછે.

અનુભવસિદ્ધિ

...

...

...

...

”

મંદ્રેષ ધ્યાન

...

...

...

...

”

ૂર્વજન્મ સ્મૃતિવિચાર...

...

...

...

”

નયકર્ણિકા ...

...

...

...

...

”

આશ્ચર્યમાળા

...

...

...

...

”

જ્ઞમાળા ...

...

...

...

...

”

જ્ઞાલન કાવ્ય

...

...

...

...

”

શીવ કાવ્ય ...

...

...

...

...

”

સદ્વક્તા. (સભામાં ઉભા રહી છટાદાર ભાષણ કરવાની રીત) ૧ ૦ ૦

શ્રમણ નારદ

...

...

...

...

”

ખાંતર વૈદ્ય ...

...

...

...

...

”

વેચારબળથી કાર્યસિદ્ધિ

...

...

...

”

વેચારસમાગમ

...

...

...

...

”

Emerson viewed with an Oriental eye 0 3 0
 Key to the Esoteric meanings of
 Bhagvad-Gita 0 4 0

Gandhi series or works of Mr. Virchand
 Raghavjee Gandhi B. A. Barrister at law
 (published with translation by Pandita Lalana)
In preparation.
